

Παραμυθένιο Σταυροδρόμι
Le carrefour des contes de fées
مفترق طرق الحكايات

Παραμυθένιο Σταυροδρόμι
Le carrefour des contes de fées
مفترق طرق الحكايات

ΟΜΑΔΑ ΕΡΓΟΥ
ÉQUIPE DE PROJET
فريق العمل

Επιμέλεια: Βένια Παπακυρίτση
Edité par: Venia Papakyritsi
تحريرو: فينيا باباكيريتسي

Σχεδίαση: Παναγιώτα Καβράκη, Γραφίστρια
Format: Panagiota Kavrakí, Graphiste
التنسيق: باناجيوتا كافراكي ، جرافيسي

Εξώφυλλο: Αλεξάντρ Γκέριν, Δάσκαλος καλλιτεχνικών-Τοιχογράφος- Καλλιτέχνης τατουάζ
Couverture: Alexandre Guérin, Professeur d'art-Muraliste-Tatoueur
الغلاف: الكسندر غيرن ,مدرس فنون -رسام -فنان تتواج

Ιδέα: Μιχαέλα Βόβες
Δημιουργία και καθοδήγηση ομάδας:
Χρυσσαυγή Σέγγη, Συντονίστρια του έργου ΕΣΤΙΑ II στην Καρδίτσα

Idée: Michaela Voves
Création et orientation du groupe: Chrysavgi Sengi, coordinatrice du projet ESTIA II à Karditsa .

فكرة: ميخائيل فوبس
انشاء وتوجيه فريق العمل: خريسفغي سينجي منسقة مشروع استضافة اللاجئين في مدينة كرديتسا استيا 2

Αφήγηση:
Μαριάμ Νταραχμέντ
Τζαοαχέρ Σαοάφτα
Μπατούλ Ραμπάια
Χαμίντ Αλ Μοχάμαντ
Ζοζέφ Γιαμπ
Χρήστος Παπακυρίτσης

Μετάφραση:
Αχμέντ Φεράς
Στέλλα Καραμαγκιόλα
Σοφία Λάππα
Αμαλία Κουλούρη

Εικονογράφηση:
Έμιλι Λα Μασσόν
Δημοσθένης
Δημακόπουλος
Τάρα Άφτζε
Χακίμ Άμπας
Μισέλ Φιάντα
Έριν Τοντ
Εβίνα Κάππου
Μαριάμ Νταραχμέντ
Μπιζού Φερνάντες

Narration:
Mariam Darahmed
Jawaher Sawafta
Batool Rabayah
Hamid Al Mohammad
Joseph Yamb
Christos Papakyritsis

Traduction:
Ahmed Feras
Stella Karamagkiola
Sophia Lappa
Amalia Koulouri

Illustration:
Emilie La Masson
Demosthènis
Dimakopoulos
Tara Afjeh
Hakim Abbas
Michel Fiada
Erin Todd
Evina Kappou
Mariam Darahmed
Bijou Fernadez

السرّد: مریم دار احمد
جواهر صوافطة
بتول ربایعة
حمید المحمد
زوزیف یاب
خریستوس باباکیریٹسس

ترجمة: فراس احمد
سنّیلى كار اماغیولى
سوفیى لایا
امالیاء كولورى

الرسومات:
ایملی لا ماسون
ذیمو سٹینس دیماکوبلس
تارا افτζه
حکیم عباس
مشیل فیاندا
ایرن تود
ایفینا کابو
مریم دار احمد
بیزو فرناندس

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

CONTENU

المحتوى

Χαιρετισμός	6
Allocution de Salutation.....	7
8.....	تحية
Εισαγωγή.....	9
Introduction.....	10
11.....	المقدمة
Τον έφαγε το ψάρι.....	13
Le poisson l'a mange.....	18
23.....	السمة أكلته
Η χελώνα και ο πάνθηρας.....	26
La tortue et la panthère.....	30
34.....	السحفاة والنمر
Ο κακός λύκος.....	37
Le grand méchant loup.....	41
45.....	الذنب السيئ
Πατρίδα μου.....	48
Ma patrie.....	50
52.....	الوطن
Η άγρια γάτα.....	53
Le chat sauvage.....	56
59.....	القط المتوحش
Ο Τρειθαμίτης.....	60
Le Tryptamite.....	72
82.....	تريبتاميت
Ο πατέρας με τους τρεις γιους.....	90
Le père et ses trois enfants.....	93
96.....	الأب وأبناؤه الثلاثة

Χαιρετισμός

«**Παραμυθένιο Σταυροδρόμι**» έχει τίτλο αυτή η τόσο εξαιρετη προσπάθεια που κρατάτε στα χέρια σας και υπογράφουν οι συνεργάτες μου στην Αναπτυξιακή Καρδίτσας. Στέκομαι στη δεύτερη λέξη του τίτλου: Σταυροδρόμι: Το σημείο που συναντώνται άνθρωποι αλλά και το σημείο από όπου οι άνθρωποι εκκινούν για διαφορετικές κατευθύνσεις. Το παραμύθι έχει θέση σε αυτό το σταυροδρόμι. Είναι στοιχείο που μας ενώνει. Το στοιχείο που μας κάνει να μαθαίνουμε τον άλλο.

Το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας περιέχει παραμύθια από διάφορες περιοχές του κόσμου. Παραμύθια που συναντήθηκαν και δημιούργησαν έναν κόσμο μαγικό τόσο για τους μικρούς όσο και τους μεγάλους αναγνώστες. Χαιρόμαστε ιδιαίτερα και καλωσορίζουμε όλες τις δραστηριότητες που κατευθύνουν τη δημιουργική φαντασία και την πολυπολιτισμική ιδέα, έχοντας ως στόχο τόσο την υποστήριξη των προσφυγικών και μεταναστευτικών κοινοτήτων όσο και την ενσωμάτωσή τους στην τοπική κοινωνία.

Σε μια εποχή όπου όλα και όλοι κινούνται με ταχύτητα, είναι από μόνο του δύσκολο να εστιάσουμε σε ανθρώπους και καταστάσεις που πραγματικά χρειάζονται φροντίδα και προστασία. Οι ευάλωτες κοινωνικά ομάδες, που είτε διέσχισαν ηπείρους για να φτάσουν στην χώρα μας ως μετανάστες ή πρόσφυγες, είτε ζουν ανάμεσά μας και οι δυσκολίες της ζωής τους οδήγησαν στην περιθωριοποίηση χρίζουν της προσοχής μας. Πρωτοβουλίες όπως αυτή, έχουν ως αποτέλεσμα, διαφορετικές παραδόσεις διαφορετικών λαών να συναντιούνται και να ξεπροβάλουν, μέσα από τους ήρωες και τις ιστορίες τους. Οι ανθρώπινες αξίες και τα ανθρώπινα συναισθήματα που δημιουργούνται μέσα από την εξιστόρηση των αφηγημάτων μας προκαλούν συγκίνηση, χαρά και λύπη. Μας κάνουν να συμπάσχουμε και να ταξιδεύουμε νοητά στον φαντασιακό κόσμο των παραμυθιών.

Εύχομαι διαβάζοντας το «**Παραμυθένιο Σταυροδρόμι**» να νιώσουμε ξανά παιδιά και να μπορέσουμε να δούμε τον κόσμο με καθαρό βλέμμα και ενσυναίσθηση.

Χαιρετίζουμε την έκδοση της Αναπτυξιακής Καρδίτσας – Διαπολιτισμικού κέντρου «ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ» και συγχαίρουμε θερμά όλους τους συντελεστές.

Καρδίτσα, Δεκέμβριος 2020

Βασίλειος Τσιάκος

Πρόεδρος της Αναπτυξιακής Καρδίτσας

Allocution de Salutation

«**Carrefour des contes de fées**», est le titre de cet excellent effort que vous tenez entre vos mains et mes collègues signent à la société de Développement de Karditsa. Je souligne le deuxième mot du titre: Carrefour. L'endroit où les personnes se rencontrent mais aussi l'endroit où les personnes partent pour des directions différentes. Le conte de fées a sa place à ce carrefour. C'est le point qui nous unit. Le point qui nous fait apprendre l'autre.

Le livre que vous tenez entre vos mains contient des contes de fées de différentes parties du monde. Contes de fées qui se sont rencontrés et ont créé un monde magique pour les petits et les grands lecteurs. Nous sommes ravies et nous accueillons toutes les activités qui dirigent la créativité et l'idée multiculturelle, ayant comme but le soutien des communautés de réfugiés et d'immigrés et leur intégration dans la société locale.

Dans une époque où tout et tout le monde se bouge à la vitesse, c'est difficile de concentrer sur les personnes et les situations qui ont vraiment besoin de soin et de protection. Les groupes sociaux vulnérables, qui ont traversé des continents pour arriver à notre pays en tant que immigrés ou réfugiés ou qui vivent parmi nous et les difficultés de leur vie les ont conduit à la marginalisation ont besoin de notre attention. Des initiatives comme celle-ci, aboutissent, à la rencontre et à l'émergence de différentes traditions de peuples différents à travers leurs héros et leurs histoires. Les valeurs humaines et les émotions humaines qui se créent à travers la narration de nos histoires nous provoquent de l'émotion, la joie, et la tristesse. Ils nous font de se sympathiser et de voyager mentalement vers le monde imaginaire des contes des fées.

J'espère que en lisant le «**Carrefour des contes de fées**» de nous sentir à nouveau comme des enfants et de voir le monde avec un regard clair et empathie.

Nous saluons la publication de Développement de Karditsa - Centre Interculturel «Stavrodromi» et nous félicitons chaleureusement tous les contributeurs.

Karditsa, Décembre 2020

M. V. Tsiakos

Président de la Société de Développement de Karditsa

Traduit par Amalia Koulouri, Interprète - Traductrice,

AN.KA.S.A., Centre Interculturel « Stavrodromi »

تحية

"مفترق الطرق الخيالي"

هو عنوان هذا الجهد الممتاز الذي تحمله بين يديك والموقع من زملائي في شركة التنمية والتطوير كرديتسا أتوقف عند الكلمة الثانية من العنوان **مفترق الطرق** المكان الذي يلتقي به الناس وكذلك المنطلق , أي المكان الذي ينطلق منه الناس ,باتجاهات مختلفة ,هنا الحكايات الخيالية لها مكان, وهي إحدى الأمور التي تجمعنا والتي تساعدنا على فهم الآخرين الكتاب الذي تحمله بين يديك يحتوي على حكايات خرافية من أجزاء مختلفة من العالم , حكايات خرافية اجتمعت وخلق عالمًا سحريًا, للقراء الصغار والكبار على حد سواء , نحن سعداء جدا ونرحب بجميع الأنشطة التي توجه الخيال الابداعي, والأفكار المتعددة الثقافات, والتي تهدف إلى دعم مجتمعات اللاجئين, والمهاجرين وتساعد على دمجهم في المجتمع المحلي في زمان كل شئ به يتغير بسرعة , والناس يصارعون الزمن , من الصعب التركيز على الأشخاص, وعلى المواقف التي حقا تحتاج منا الرعاية والحماية, الفئات الضعيفة في المجتمع التي ربما عبرت قارات لتصل إلى بلدنا, كمهاجرين أو لاجئين , أو فئات في المجتمع تعيش بيننا أدت صعوبة الحياة إلى تهيمشهم, يستحقون منا الاهتمام والرعاية, عادات وتقاليد لشعوب مختلفة, اجتمعت من خلال مبادرتكم هذه , حتى نتعرف عليها من خلال أبطالهم وقصصهم, إن القيم الإنسانية والمشاعر التي تتشكل لدينا عند قراءة هذه القصص تثير لدينا مشاعر الحزن والفرح, تجعلنا نتعاطف ونسافر بشكل خيالي في عالم القصص الخيالية أتمنى انه عندما نقرا كتاب **مفترق الطرق الخيالي** أن نشعر كأطفال مرة أخرى, حتى نستطيع رؤية العالم بقلوب صافية متعاطفة نرحب بهذا الإصدار من شركة التنمية كرديتسا ومن مركز تقاطع الحضارات, ونهنئ كل من عمل على هذا الإنجاز

كرديتسا كانون الثاني 2021

فسيلس تسيكوس

رئيس كرديتسا للتنمية

ترجمة فراس احمد من كرديتسا للتنمة و مركز تبادل الحضارات

Εισαγωγή

Στην εποχή του εκσυγχρονισμού, της ταχύτατης τεχνολογικής εξέλιξης και με βάση την μεγάλη αλλαγή στον τρόπο ζωής και τα δεδομένα που αντικρύζει και αντιμετωπίζει η εκάστοτε γενιά, θεωρούμε ρομαντική έως και απαραίτητη την προσπάθεια διατήρησης του πολιτισμού και της παράδοσης κάθε τόπου. Όλοι μας, σαν μικρά παιδιά έχουμε βιώσει την εμπειρία της αφήγησης ιστοριών και παραμυθιών από τους παππούδες μας ή γενικά από μεγαλύτερους ανθρώπους, φίλους ή συγγενείς που έζησαν σε ξεχωριστή εποχή από τη δική μας. Όλοι νιώσαμε και απολαύσαμε τα μηνύματα, άλλοτε αλληγορικά και άλλοτε πιο ξεκάθαρα, που από κάθε παραμύθι μας εξιστορήθηκαν και μας μετέδωσαν παραδειγματικά τη λαϊκή γνώση και εμπειρία.

Στη συγκεκριμένη προσπάθεια έχουμε την ευκαιρία να γνωρίσουμε τον τρόπο σκέψης και παράδοσης διαφορετικών λαών, αλλά και να συγκρίνουμε, καθώς και να αντιληφθούμε, την ομοιότητα που ξεπροβάλλει, ανεξάρτητα από τη φυλή και το έθνος, στην τάση του ανθρώπου να δημιουργεί και να εξιστορεί παραμύθια από γενιά σε γενιά. Ακούσαμε παραμύθια από απομακρυσμένα χωριά της Παλαιστίνης, από ανθρώπους που έζησαν και μεγάλωσαν εκεί. Ακούσαμε παραμύθια από Σύριους παππούδες που με τόση αγάπη προσπάθησαν να μεταλαμπαδεύσουν τη γνώση και την εμπειρία στα δικά τους εγγόνια. Ιστορίες από το Καμερούν, από οικογένειες που σήμερα ζουν εδώ μαζί μας και με τόσο εκφραστικό τρόπο διηγούνται παραβολές και παραμύθια δημιουργώντας την αντίληψη πως ανεξαρτήτως τόπου, κουλτούρας, τρόπου ζωής, αντιλήψεων και χρόνου, η δράση του παραμυθιού και η παράδοση κάθε οικογένειας δρουν και αλληλοεπιδρούν στην ίδια βάση, αυτή της αγάπης, της σωστής ανατροφής και της τήρησης της λαϊκής παράδοσης και των εθίμων του κάθε τόπου.

Το παραμύθι, πέρα από κοινό μέσο αφήγησης ιστοριών και αποτύπωσης της παράδοσης σε κάθε γωνιά του κόσμου, μας δίνει με τη δική του λογική και μαεστρία πολλά παραπάνω από μια απλή ιστορία με μυθικούς χαρακτήρες. Το παραμύθι λοιπόν, ως ανάγνωσμα ή ακρόαμα, δε λειτουργεί μόνο ψυχαγωγικά, αλλά και ως προειδοποίηση, προετοιμασία και πρόληψη, ακόμα και ως λύτρωση. Με τον δικό του έμμεσο και μεταφορικό τρόπο, υποβάλλει ιδέες, αρχές και αξίες, μιλάει συμβολικά και παροιμιακά, περιέχει μηνύματα για τον αγώνα, την τροπή και τις δυσκολίες της ζωής, διδάσκει, παραθέτει παραδείγματα προς μίμηση ή προς αποφυγή και προάγει την πίστη και την αισιοδοξία, καθώς και πολλές φορές την τιμωρία.

Ας δούμε λοιπόν, ας απολαύσουμε, ας συγκρίνουμε τα παραμύθια που προήλθαν από το στόμα ανθρώπων τόσο της δικής μας χώρας, όσο και άλλων πολιτισμών, όπως του Καμερούν, της Παλαιστίνης και της Συρίας. Σε αυτή τη συλλογική προσπάθεια που πραγματοποιήθηκε μέσω της πρωτοβουλίας του προγράμματος ΕΣΤΙΑ II, το οποίο υλοποιεί η Αναπτυξιακή Καρδίτσα, συμμετείχαν πολλά άτομα διαφόρων κλάδων που θέσανε ως στόχο την ένταξη των ανθρώπων που βίωσαν ξεριζωμό και που έχουμε την τιμή να φιλοξενούμε στην πόλη μας.

Επίσης, πήραν μέρος σε αυτό καλλιτέχνες και φίλοι από διάφορα μέρη του κόσμου που επιμελήθηκαν εθελοντικά την εικονογράφηση των παραμυθιών καθώς και μαθητές, ωφελούμενοι του προγράμματος, που με τις δικές τους ζωγραφιές έβαλαν τη δική τους ξεχωριστή πινελιά μέσω της αποτύπωσης των δικών τους εντυπώσεων από τα παραμύθια. Είμαστε ιδιαίτερα χαρούμενοι για το αποτέλεσμα, καθώς και για το έναυσμα που δημιουργήσαμε για περισσότερες πολιτισμικές δραστηριότητες - και όχι μόνο - στο μέλλον με τη συνεργασία όλων μας και με κοινή βάση τη διατήρηση και το σεβασμό του πολιτισμού και των παραδόσεων κάθε τόπου.

Καρδίτσα, Δεκέμβριος 2020
Βένια Παπακορίτση, Εκπαιδευτικός,
Υπεύθυνη Δράσεων μη Τοπικής Εκπαίδευσης
ΑΝ.ΚΑ. Α.Ε., Διαπολιτισμικό Κέντρο «Σταυροδρόμι»

Introduction

À l'ère de la modernisation et de la rapidité d' évolution technologique - cela sur la base du grand changement de mode de vie et de données qui est affronté par chaque génération- nous considérons à la fois romantique et à la fois nécessaire l' effort pour préserver la culture traditionnelle de chaque endroit. Nous tous, dans notre plus jeune âge, avons vécu l' expérience de la narration des histoires et des contes par nos grands-parents ou généralement par des personnes âgées, amis ou parents qui vivaient dans une période antérieure à la nôtre. De manière exemplaire, ils nous ont raconté la tradition et transmis l'expérience. Nous avons tous ressentis et appréciés les messages qui sont parfois allégoriques ou plus authentiques.

Dans cet effort, nous avons l'occasion d' être confrontés la façon de penser et la tradition de différents peuples, ainsi comparer et réaliser la similitude qui se dégage, indépendamment de l' origine ethnique ou de la nationalité, simplement dans la tendance de l'Homme à construire et raconter des histoires d' une génération à l' autre. Nous avons écouté des contes de villages palestiniens éloignés les uns des autres, contés par des personnes ayant vécu et grandi là-bas. Nous avons écouté des histoires de grands-parents Syriens qui avec tant d'amour ont essayé de transmettre les connaissances et l' expérience à leurs propres petits-enfants. Ces histoires du Cameroun, contées par des familles qui vivent ici avec nous aujourd'hui et, sont transmises avec une façon tellement expressive dont les paraboles et les contes de fées ouvrent à l' imaginaire, à la culture et au mode de vie. Indépendamment du lieu et du temps, l'action du conte de fées et la tradition de chaque famille actent et interagissent sur la même base : celle de l'amour, de l' éducation et du respect de la tradition des coutumes folkloriques de chaque endroit.

Le conte de fées, au-delà d'un médium commun de narration et empreinte de tradition dans tous les coins du monde, il nous rapporte avec sa propre logique et maîtrise bien plus qu'une simple histoire de personnages mythiques. Alors le conte de fées, comme lecture ou écoute, fonctionne non seulement pour le divertissement, mais aussi comme avertissement, préparation et prévention, même comme rédemption. De manière indirecte et métaphorique, il présente des idées, des principes et des valeurs ; symboliquement et proverbialement, il contient des messages sur la lutte, le tournant et les difficultés de la vie. Cela enseigne, donne des exemples à imiter ou à éviter et favorise la foi et l'optimisme, ainsi que de nombreuses fois le châtement.

Alors voyons, apprécions, comparons les contes de fées qui sont venus à la fois de la bouche des gens de notre pays et à la fois d'autres cultures, comme le Cameroun, la Palestine et la Syrie. Dans cet effort collectif, réalisé à travers l'initiative du programme ESTIA II et, assumé par la société d' A.N.K.A., de nombreuses personnes de différents secteurs ont contribué ; et, ils se sont fixé comme objectif l'intégration des personnes qui ont vécu le déracinement, personnes que nous avons aujourd'hui l'honneur d'accueillir dans notre ville. Artistes, et bénéficiaires du programme ont participé, avec leurs dessins, et ont ainsi apporté leur propre touche en immortalisant leurs impressions. Étudiants et amis de différents endroits du monde ont également contribué, volontairement, et ont ainsi transmis leurs illustrations. Nous sommes très heureux du résultat obtenu mais aussi du fait que nous avons ainsi déclenché la multiplication des activités culturelles dans une dynamique pérenne permettant le maintien et le respect de la culture et des traditions de chaque endroit.

Karditsa, Décembre 2020

Venia Papakyritsi, Éducatrice,

Chargée De Projet Education Non Formelle

A.N.K.A. S.A., Centre Interculturel « Stavrodromi »

Traduit par Stella Maria Karamagkiola, Interprète - Traductrice,

AN.KA. S.A., Centre Interculturel « Stavrodromi »

المقدمة

في عصر التحديث والتطور التكنولوجي السريع واستناداً إلى التغيرات الكبيرة في أسلوب الحياة والبيانات التي يراها ويواجهها كل جيل، نجد من المهم أو من الضرورة أن نبذل جميعاً جهداً للحفاظ على ثقافة وتقاليد كل مكان. جميعاً كأطفال صغار لدينا خبرة في سرد القصص والحكايات من أجدادنا أو بشكل عام من كبار السن أو الأصدقاء أو الأقارب الذين عاشوا في عصر مختلف عن عصرنا لقد شعرنا جميعاً واستمتعنا بالرسائل التي كانت تحملها ، أحياناً بشكل

مضمون وأحياناً أكثر وضوحاً ، من كل قصة خرافية كانت تُروى لنا كانت تنقل إلينا الأمثال الشعبية والمعرفة والخبرة
في هذا المسعى لدينا الفرصة لمعرفة طريقة تفكير الشعوب المختلفة وتقاليدها ،
ولكن أيضاً لمقارنة وإدراك التشابه الذي يظهر ، بغض النظر
عن العرق أو المنشأ ، في ميل الإنسان لرواية الحكايات من جيل إلى جيل
سمعنا حكايات من قرى فلسطينية بعيدة، من أناس عاشوا ونشأوا هناك ،سمعنا
حكايات من أجداد سوريين حاولوا بكل حب كبير نقل المعرفة والخبرة إلى
أحفادهم ، قصص من الكامبيرون ، من العائلات التي تعيش هنا معنا اليوم وبهذه
الطريقة المعبرة تُروى الأمثال والحكايات ، مما يخلق تصوراً أنه بغض النظر
عن المكان والثقافة وطريقة الحياة والتصورات والعصر، فإن عمل الحكاية
الخيالية وتقاليد كل عائلة تعمل وتتفاعل على نفس الأسس ، الحب، والتربية
الصحيحة، ومراعاة التقاليد، والعادات الشعبية
في كل زمان ومكان

إن الحكاية الخيالية ، بصرف النظر عن كونها وسيلة شائعة لرواية القصص
والتقاط التقاليد في كل ركن من أركان العالم ، تمنحنا منطقتها وإتقانها أكثر بكثير
من مجرد قصة بسيطة مع شخصيات أسطورية لذا فالحكاية الخيالية ، كقراءة أو
استماع ، لا تعمل فقط كترفيه ، ولكن تعمل أيضاً كتحذير ، وإعداد ووقاية ،
وحتى كفاء، بطريقة غير المباشرة والمجازية ، تقدم أفكاراً ومبادئ وقيماً ،
ويتحدث بشكل رمزي ومثالي ، ويحتوي على رسائل حول النضال ، والكفاح
وصعوبات الحياة، يعلم ، ويعطي أمثلة لتقليد أو التجنب ويعزز الإيمان والنفاؤل
، وكذلك العقاب في كثير من الأحيان

لذا دعونا نرى ، دعونا نستمتع ، دعونا نقارن الحكايات التي جاءت من أفواه
الناس في بلدنا ، وكذلك عن الثقافات الأخرى ، مثل الكامبيرون وفلسطين وسوريا
في هذا الجهد الجماعي الذي تم تنفيذه من خلال مبادرة برنامج الاستضافة الثاني
الذي تقوم به شركة التنمية والتطوير كرديتسي، الذي شارك به العديد من
الأشخاص من مختلف القطاعات بهدف دمج الأشخاص الذين عانوا من الاقتراع
والذين نتشرف باستضافتهم في مدينتنا كما شارك فيه فنانون وأصدقاء من
مختلف أنحاء العالم ، قاموا طوعاً بتحريرو الرسوم التوضيحية للحكايات الخيالية
، وكذلك الطلاب المستفيدين من برنامج الاستضافة ، اللذين وضعوا مع لوحاتهم
الرسمية لمساتهم الخاصة من خلال التقاط انطباعاتهم الخاصة من الحكايات،
نحن سعداء جداً بالنتيجة بالإضافة إلى الزخم الذي أنشأناه لمزيد من الأنشطة
الثقافية - وليس فقط - في المستقبل بالتعاون معاً جميعاً وبقاعدة مشتركة للحفاظ
على ثقافة وتقاليد كل مكان واحترامها

2021 في كرديتسي كانون ثاني

فينيا بباكريتسي، معلمة، باحثة، مسؤولة عن برنامج التعليم غير النظامي في
انكا مركز تبادل الحضارات

ترجمة: فراس أحمد مترجم وسيط ثقافي مركز تبادل الثقافات انكا

Τον έφαγε το ψάρι

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένας ράφτης, φτωχός και λίγο περίεργος, που προκαλούσε έκπληξη στους ανθρώπους με τη συμπεριφορά του. Αλλά αυτό που τους παραξένευε όλους πιο πολύ, ήταν ο τρόπος με τον οποίο δούλευε. Ανάμεσα σε δύο βελονιές, άφηνε το μαγαζάκι του, πήγαινε στο τζαμί,

ανέβαινε στο μιναρέ και κοίταγε προσεκτικά τον ουρανό, σαν κάτι να 'ψαχνε. Ύστερα κατέβαινε, γύριζε πίσω στο μαγαζάκι του να περάσει άλλη μια βελονιά και ξαναπήγαινε στο μιναρέ. Αυτό γινόταν κάθε μέρα, όλη μέρα. Γιατί άραγε; Τι συνέβαινε;

Λένε λοιπόν, πως πολύ παλιά, ο φτωχός ραφτάκος ζούσε μόνος του δίχως γυναίκα και παιδιά. Περνούσε τις μέρες του, καθιστός, να ράβει κελεμπίες και καφτάνια. Όταν κουραζόταν, έπεφτε να κοιμηθεί για να ξυπνήσει την αυγή και να προσευχηθεί. Στις προσευχές του ζητούσε απ' τον Αλλάχ να του δώσει μια σύζυγο κι ένα ευτυχισμένο σπίτι.

Μια μέρα λοιπόν, ενώ ο ράφτης δεν είχε ακόμη τελειώσει το κάλεσμα στην προσευχή,

έναν μεγάλο αετό προσγειώθηκε δίπλα του. Έπειτα, τον σήκωσε ψηλά με τα γαμψά του νύχια, και πέταξαν μαζί. Πέρασαν ερήμους, πέρασαν θάλασσες. Κάποια

στιγμή, ο αετός προσγειώθηκε κι άφησε το φτωχό ραφτάκο σε μια μακρινή πόλη. Κανέναν θόρυβος δεν ακουγόταν στην πόλη αυτή. Κανέναν φτωχός και κανέναν ζητιάνος δεν γύριζε στους δρόμους της. Τα

πρόσωπα των ανθρώπων ήταν φωτεινά, και τα ρούχα τους καθαρά με ζωηρά χρώματα. Ακόμα και στην καρδιά της αγοράς, δεν άκουγες φασαρία, ούτε έβλεπες τσακωμό. Οι άνθρωποι αγόραζαν και πουλούσαν ειρηνικά επαναλαμβάνοντας τη φράση “ασαλάτου-αλαζάιν” μία ή περισσότερες φορές, έπαιρναν αυτό που ήθελαν κι έφευγαν ευτυχισμένοι και χαμογελαστοί.

Η έκπληξη του ραφτάκου μεγάλωσε, όταν στάθηκε μπροστά στο μαγαζάκι ενός ράφτη και τον είδε να φτιάχνει τις κελεμπίες και τα καφτάνια του ευτυχισμένο και καθόλου κουρασμένο. Χαιρετάει και λέει στο αφεντικό του μαγαζιού:

-« Κι εγώ ράφτης είμαι, όπως κι εσύ!
Ήρθα στην πόλη σας από χώρα μακρινή. Μήπως έχεις καμία δουλειά για μένα;

Γιατί θέλω πολύ να ζήσω σ' αυτή την ευτυχισμένη πόλη!» Και ο ράφτης τού απαντάει:

- « Κάθισε και βοήθα με. Η πληρωμή σου θα είναι πενήντα “ασαλάτου-αλαζάιν” κάθε βδομάδα. »

Έτσι, έμαθε ο ραφτάκος μας, πως οι άνθρωποι της πόλης Ασαλάτου-Αλαζάιν δεν γνωρίζουν τα χρήματα. Πουλάνε, αγοράζουν και δουλεύουν μόνο με τη φράση “ασαλάτου-αλαζάιν”. Κάθισε, λοιπόν, και δούλεψε στο ραφτάδικο και έμεινε έκπληκτος όταν το αφεντικό του άρχισε να του διηγείται τις συνήθειες της περιέργης αυτής πόλης. Όλα τα πράγματα εδώ γίνονται με το “ασαλάτου-αλαζάιν”, μέχρι και οι γάμοι! Κάθε Πέμπτη, βγαίνουν τα κορίτσια της πόλης βόλτα στην παραλία.

Κουβαλάνε όλες τους μια στάμνα με νερό και αν κάποιος θέλει να πάρει μια απ' αυτές για γυναίκα του, δεν έχει παρά να της ζητήσει να πει νερό από τη στάμνα της, προφέροντας τη φράση “ασαλάτου-αλαζάιν”.

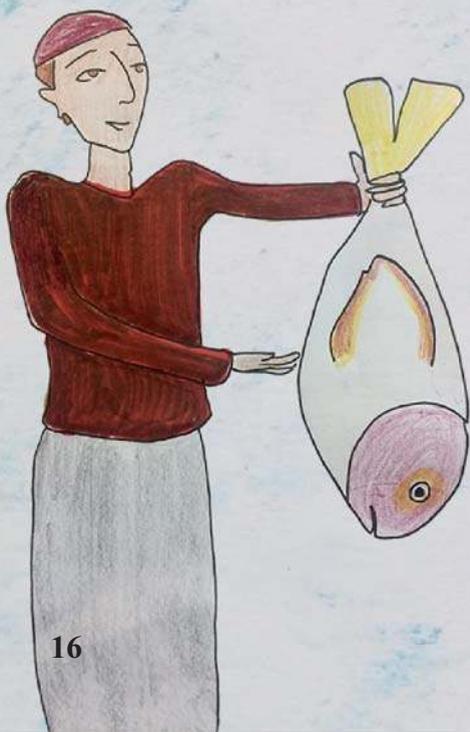
Αν εκείνη συμφωνήσει, τότε γίνεται γυναίκα του.

Περίμενε λοιπόν ο ράφτης ως την Πέμπτη, και κατά το απόγευμα βγαίνει στην παραλία. Μια από τις όμορφες κοπέλες συμφωνεί να τον ξεδιψάσει απ' τη στάμνα της, γίνεται γυναίκα του και αρχίζει τη ζωή της μαζί του στο όμορφο σπίτι που αγοράζουν οι δυο τους, ψελλίζοντας μόνο μερικά “ασαλάτου-αλαζάιν”. Κάθε μέρα που περνούσε, όταν ο ραφτάκος τελείωνε τη δουλειά του, αγόραζε με τα “ασαλάτου αλαζάιν” ό,τι επιθυμούσε από την αγορά και βιαζόταν να γυρίσει στη γυναίκα του και στο ευτυχισμένο του σπιτικό.

Μια μέρα όμως, πηγαίνοντας ο ράφτης στην αγορά, βλέπει ένα τεράστιο ψάρι. Δεν είχε δει ποτέ στη ζωή του τόσο μεγάλο ψάρι! Θέλοντας πολύ να το αποκτήσει λέει στον εαυτό του:

- « Μ' αυτό το ψάρι θα φάμε μέχρι να σκάσουμε! Πόσο νόστιμο φαίνεται να είναι το κάτασπρο κρέας του! Η γυναίκα μου θα μου το μαγειρέψει με χίλιους τρόπους! »

Μπαίνει λοιπόν ο ραφτάκος στο σπίτι του, κουβαλώντας το τεράστιο ψάρι του. Η γυναίκα του τρομάζει μόλις τον βλέπει και του λέει:

- « Τι είναι αυτό που κουβαλός στα χέρια σου; Σε τύφλωσε η απληστία!

Το ψάρι αυτό είναι για να χορτάσουν δέκα άνθρωποι! Κι εμείς είμαστε μόνο δύο! Πήρες απ' την αγορά πολύ περισσότερα απ' όσα χρειαζόσουν. Από δω κι εμπρός δεν έχεις πια δικαίωμα να ζεις στην πόλη του Ασαλάτου Αλαζάιν! »

Ήρθε ο αετός, πήρε το ράφτη στα φτερά του και πέταξαν μακριά. Πέρασαν ερήμους, πέρασαν θάλασσες. Ύστερα τον άφησε μπροστά στο παλιό του μαγαζάκι κι ο φτωχός ράφτης πέρασε την υπόλοιπη ζωή του αναπολώντας τις όμορφες μέρες που έζησε στην πόλη του Ασαλάτου Αλαζάιν. Γύρισε πίσω στα καφτάνια και στις κελεμπιές του, μόνο που ανάμεσα σε δύο βελονιές, ανέβαινε στο μιναρέ και κοίταζε προσεχτικά τον ουρανό με την ελπίδα να ξαναγυρίσει ο αετός και να πετάξουν μαζί, για άλλη μια φορά, στη χώρα του Ασαλάτου-Αλαζάιν. Όμως, ο αετός δε γύρισε ποτέ... Έτσι, ο φτωχός ραφτάκος έμαθε πια, πως ποτέ δεν πρέπει να ζητάει περισσότερα από αυτά που χρειάζεται...

Αφήγηση: Τζαοαχέρ Σαοάφτα, 23 ετών από το Τουμπάς, Παλαιστίνη
Μετάφραση: Φεράς Αχμέντ, Διεργηνέας-Μεταφραστής,
ΑΝ.ΚΑ. Α.Ε.-Διαπολιτισμικό Κέντρο «Σταυροδρόμι»
Εικονογράφηση: Έμιλι Λα Μασσόν, 23 ετών από το Παρίσι, Γαλλία
Μαριάμ Νταραχμέντ, 13 ετών από τη Μείθαλον, Παλαιστίνη

Le poisson l'a mangé

Il était une fois un tailleur pauvre et un peu étrange qui surprenait les gens par son comportement. Mais ce qui a le plus surpris tout le monde, c'est la façon de son travail. Entre deux points de suture il quittait sa boutique, allait à la mosquée et montait au minaret pour regarder attentivement le ciel, comme s'il cherchait quelque chose. Puis il descendait, retournait dans sa boutique pour passer un autre point et retournait au minaret.

Cela se passait toute la journée.
Pourquoi? Quelle est son histoire?

Alors on dit qu'il y a longtemps, le pauvre tailleur vivait seul sans femme et sans enfants. Il passait ses journées, assis à coudre des calebasses et des caftans. Quand il était fatigué, il s'endormait pour se réveiller à l'aube, appelait les gens à la prière et demandait à Allah de lui donner une femme et une maison heureuse. Alors un jour, alors que le tailleur n'avait pas encore terminé son appel à la prière, un grand aigle s'est posé à côté de lui. Il le souleva avec ses ongles tordus et ils volèrent ensemble.

Ils ont traversé des déserts, des mers.

À un moment donné, l'aigle abaissa et reposa le pauvre tailleur au bord d'une ville lointaine. Aucun bruit n'a été entendu. Aucun pauvre et aucun mendiant

n'est revenu dans ses rues. Les visages des gens étaient brillants et leurs vêtements propres avec des couleurs vives.

Même au cœur du marché, il n'y avait pas de bruit pas d'agitation.

Les gens achetaient et vendaient paisiblement

en répétant l'expression « aselato alazain » une ou plusieurs fois, obtenant ce qu'ils voulaient et repartant heureux et souriant.

Il fut encore plus surpris dans cette ville étrange quand il se tenait devant un atelier de tailleur ou il vit son propriétaire satisfait, heureux et pas du tout fatigué de fabriquer ses calebasses et caftans. Il salue et dit au patron du magasin: «Je suis un tailleur comme vous. Je suis venu dans votre ville d'un pays lointain. Avez-vous un travail pour moi? » Parce que je veux vraiment vivre dans cette ville heureuse. » Et son patron répond : «Asseyez-vous et aidez-moi. Votre paiement sera de cinquante sel-alazain chaque semaine ».

C'est ainsi que notre tailleur a appris du propriétaire du tailleur que les habitants de la ville d'Asalato Alazain ne connaissent pas l'argent. Ils vendent, achètent et travaillent uniquement avec l'expression sel-alazain. Alors il s'est assis et a travaillé dans l'atelier de couture et a été surpris quand son patron a commencé à lui parler des habitudes de cette ville étrange.

Tout ici est fait avec sel-alazain, même les mariages. Tous les jeudis, les filles de la ville se promènent sur la plage. Ils portent tous un pichet d'eau et si l'on veut en prendre un pour sa femme, il lui suffit de lui demander de boire l'eau de son pichet en prononçant la phrase sel-alazain. Si elle accepte, alors elle devient sa femme.

Le tailleur a attendu jusqu'à jeudi et dans l'après-midi il est allé à la plage. Une des belles filles accepte d'étancher sa soif de son pichet, devient sa femme et commence sa vie avec lui dans la belle maison qu'elles ont toutes deux achetée en payant du sel-alazain. Chaque jour qui passait, quand il finissait son travail, il achetait avec le sel d'alazine ce qu'il voulait au marché et se dépêchait de retourner chez sa femme et son heureuse maison.

Mais un jour, quand le tailleur se rend au marché, il voit un énorme poisson. Il n'avait jamais vu un poisson comme celui-ci de sa vie. Désireux de l'avoir, il se dit: «Nous mangerons ce poisson jusqu'à épuisement! Comme sa viande blanche semble délicieuse! Ma femme me le cuisinera de mille façons! »

Le tailleur entre dans sa maison avec son énorme poisson. Sa femme, qui le voit, a peur et lui dit: «Que portes-tu dans tes bras? La cupidité t'a rendu aveugle! Ce poisson est destiné à combler dix personnes alors que nous ne sommes que deux! Tu as beaucoup plus sur le marché que ce dont tu as eu besoin.

Désormais, tu n'a plus le droit de vivre dans la ville d'Asalato Alazain ".

L'aigle vint, prit le tailleur dans ses ailes et ils s'envolèrent. Déserts traversés, mers ... Puis il le laissa devant son ancienne boutique et le pauvre tailleur passa le reste de sa vie à se remémorer les beaux jours où il vivait dans la ville d'Asalato Alazain. Il retourna à ses caftans et à ses calebasses, seulement entre deux points de suture, il monta au minaret et regarda attentivement le ciel, espérant que l'aigle reviendrait et volerait à nouveau ensemble au pays d'Asalato Alazain... Mais l'aigle ne revint pas jamais ... Alors le pauvre tailleur a appris qu'il ne fallait jamais demander plus que ce dont il avait besoin ...

Narration: Jawaher Sawafta, 23 ans, de Toupas, Palestine
Traduction: Stella Karamagkiola, Interprète - Traductrice,
AN.KA. S.A., Centre Interculturel « Stavrodromi »
Illustration: Emily La Masson, 23 ans, de Paris, France
Mariam Darahmed, 13 ans, de Meithaloun, Palestine

أكلته السمكة

نات مرة كان هناك خياط فقير وفضولي بعض الشيء فاجأ الناس بسلوكه. لكن أكثر ما أدهشهم هو الطريقة التي يعمل بها. بين كل قطبتين كان يغادر محله ويذهب إلى المسجد ويصعد إلى المئذنة لينظر بعناية إلى السماء وكأنه يبحث عن شيء ما. ثم ينزل ويعود إلى محله ليتمرر غرزة أخرى ويعود إلى المئذنة من جديد وينظر إلى السماء، كان هذا يحدث طوال اليوم لماذا؟ ما قصة هذا الرجل؟

لذلك يقولون إن الخياط المسكين منذ زمن بعيد عاش بمفرده بدون زوجة وبدون أطفال. كان يقضي أيامه جالساً في خياطة الملابس.. فلما كان يتعب ينام ، يستيقظ عند الفجر ، ويدعو الناس للصلاة ، ويسأل الله أن يعطيه زوجة وبيتاً سعيداً

لذلك في أحدا الأيام بينما لم يكن الخياط قد انتهى بعد من الأذان ، نزل بجانبه نسر كبير. رفعه بأظافره الملتوية عالياً وطاروا معاً عبرو الصحاري والبحار. في وقت من الأوقات أنزل النسر الخياط الفقير وتركه على حافة مدينة بعيدة لم تسمع فيها ضوضاء. لا فقراء ولا متسولون في شوارعها. كانت وجوه الناس مشرقة وملابسهم نظيفة بألوان زاهية. حتى في قلب السوق لم تسمع جلبة ولم تشاهد معركة. اشترى الناس وباعوا بسلام بتكرار عبارة الصلوات على الزين مرة أو أكثر ، وحصلوا على ما يريدون وذهبوا سعداء ومبتسمين

بل إنه تفاجأ أكثر بالمدينة الغربية عندما وقف أمام محل خياط ورأى صاحبها راضياً وسعيداً ولم يتعب على الإطلاق من صنع القفطان والقمصان، وياه وقال لصاحب المتجر: "أنا خياط مثلك. لقد جئت إلى مدينتك من بلد بعيد. هل لديك عمل لي؟" "لأنني أريد حقاً أن أعيش

في هذه المدينة السعيدة قال له صاحب المتجر اجلس وساعدني. ستكون أجرتك خمسين الصلات على الزين كل أسبوع". هكذا علم الخياط من صاحب محل الخياطة أن أهل مدينة الصلات على الزين لا يعرفون المال. يبيعون ويشتررون ويعملون فقط بعبارة الصلات على الزين. فجلس وعمل في محل الخياطة وتفاجأ عندما بدأ صاحب المتجر يخبره عن عادات هذه المدينة الغربية. كل شيء هنا يتم بالصلات على الزين، حتى الأعراس. كل يوم خميس تذهب فتيات المدينة في نزهة على الشاطئ. كلهم يحملون إبريق ماء، وإذا أراد أحداً أن يأخذ واحدة منهم لزوجته، فعليه فقط أن يطلب منها أن يشرب الماء من إبريقها، والنطق بعبارة الصلات على الزين. إذا وافقت، فإنها تصبح زوجته.

انتظر الخياط حتى يوم الخميس وذهب بعد الظهر إلى الشاطئ. طلب من إحدى الفتيات الجميلات على أن تروي عطشه من إبريقها، وتصبح زوجته وتبدأ حياتها معه في المنزل الجميل الذي اشتراه كلاهما بدفع بعض الصلات على الزين. كل يوم يمر عندما ينتهي من عمله يشتري ب بعض الصلات على الزين ما يريده من السوق ويسارع للعودة لزوجته ومنزله السعيد.

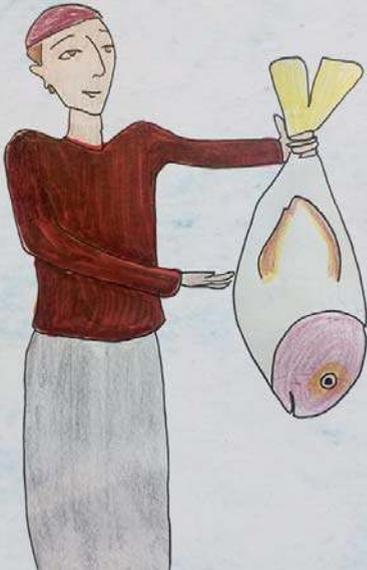

ولكن في يوم من الأيام عندما ذهب الخياط إلى السوق رأى سمكة ضخمة. لم يسبق له أن رأى سمكة مثل هذه في حياته. وحرصاً على الحصول عليها ، قال في نفسه: "سنأكل هذه السمكة حتى تنفد! كم يبدو أن لحمها الأبيض لذيذاً! ستطبخها " !زوجتي لي بألف طريقة

دخل الخياط منزله حاملاً سمكته الضخمة. رآته زوجته خائفة وقالت له : ماذا تحمل بين يديك؟ الجشع أعماك! هذه السمكة تشبع عشرة أشخاص ونحن اثنان فقط! لقد حصلت على الكثير من السوق أكثر مما تحتاج. من الآن فصاعداً لم يعد لك الحق في العيش في مدينة الصلات على الزين

جاء النسر وأخذ الخياط فوق جناحيه وطار به بعيداً عبر الصحاري والبحار. ثم قام بإيداعه أمام محله القديم، وقضى الخياط المسكين بقية حياته يتذكر الأيام الجميلة التي عاشها في مدينة الصلات على الزين، عاد إلى خياطة القفطان والقمصان ، بين كل قطبتين يصعد المئذنة وينظر بعناية إلى السماء ، على أمل أن يعود النسر ويطيرا معاً مرة ... أخرى إلى أرض الصلات على الزين
لكن النسر لم يعد أبداً
لا يجب ان نطلب اكثر , هكذا تعلم الخياط ان الطمع ضرر وما نفع مما نحتاج

السردي:جواهر صواقتة ثلاثة وعشرون عاما , من مدينة طوباص فلسطين
ترجمة : فراس احمد مترجم و وسيط ثقافي مركز تبادل الثقافات انكا
رسم توضيحي : اميلي لا ماسون ثلاثة وعشرون عاما باريس فرنسا
مريم دار احمد ثلاثة عشر عاما ميثلون فلسطين

Η Χελώνα και ο Πάνθηρας

Μια φορά και έναν καιρό, υπήρχε ένα μικρό χωριό ζώων. Ο Πάνθηρας ήταν ο βασιλιάς. Είχε το μεγαλύτερο χωράφι με φυτά κόλα. Το τροπικό αυτό φυτό, είχε καρπούς τόσο νόστιμους που κανένα ζώο δεν μπορούσε να του αντισταθεί. Πάινευαν συνεχώς τον πάνθηρα, τόσο για το όμορφο χωράφι του όσο και για την προκοπή του.

Ωστόσο, κανένα ζώο δεν τολμούσε να του ζητήσει καρπούς, γιατί ο Πάνθηρας δεν έκανε ποτέ χάρες.

Αντιθέτως, έλεγε στα άλλα ζώα πως για να αποκτήσουν και αυτά σοδιά παρόμοια, θα πρέπει να δουλέψουν σκληρά, με πείσμα και όρεξη, και πως μόνο έτσι θα ανταμειφθούν με αυτούς τους πεντανόστιμους καρπούς.

Η Χελώνα, που είχε μια ακαταμάχητη λαχτάρα για τους νόστιμους αυτούς καρπούς, περνούσε κάθε μέρα από το χωράφι και τους λιγουρευόταν.

Όταν έφτασε η περίοδος συγκομιδής,

προσποιούμενη ότι πήγαινε ταξίδι, η Χελώνα μπήκε στο χωράφι κρυφά για να κόψει δρόμο. Γλυκάθηκε τόσο πολύ από τους καρπούς, που κάθε μέρα έβρισκε ευκαιρία και χωνόταν στο χωράφι.

Όταν ο Πάνθηρας ξεκίνησε να μαζεύει το χωράφι του, έμεινε άφωνος όταν διαπίστωσε ότι πολλοί από τους καρπούς έλειπαν. Εξοργισμένος άρχισε να φωνάζει:

- « Ποιος τόλμησε να κλέψει τους καρπούς μου; »

Η κραυγή του ήταν τόσο δυνατή που τα φρούτα έπεσαν από τα δέντρα.

Τα ζώα άρχισαν να τρέχουν πανικόβλητα. Οι ελέφαντες κατέστρεψαν τα χωράφια στο δρόμο τους. Οι ιπποπόταμοι, τα λιοντάρια έκαναν το ίδιο. Πανικός!

Τα ζώα μαζευτήκαν στην πλατεία για το συμβούλιο του χωριού που έκανε ο πάνθηρας για να εντοπίσει τον κλέφτη!

- «Μεγάλε Πάνθηρα»,
είπε ο ελέφαντας,

«αν κάποιος έχει φάει όντως τόσους καρπούς, σίγουρα δεν θα έχει τελειώσει ακόμα το μάσημα! Ζήτη από όλους να ανοίξουν το στόμα τους να δεις. »

Όλα τα ζώα παρατάχθηκαν το ένα δίπλα στο άλλο και άνοιξαν το στόμα τους. Η κατσίκα που εξακολουθούσε να μασάει τα χόρτα της όταν το λιοντάρι της έλεγξε το στόμα, κρίθηκε ένοχη και κατηγορήθηκε για κλοπή. Η χελώνα έκανε σαν να μη συμβαίνει τίποτα.

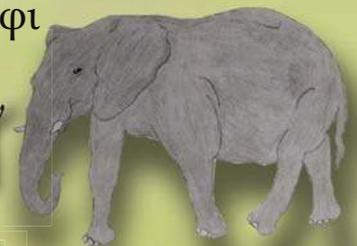
Ξαφνικά, ο Πάνθηρας όρμησε στην κατσίκα έτοιμος να την κάνει να πληρώσει για την πράξη της, αλλά ο ελέφαντας που ταραχτηκε από την οργή του πάνθηρα, έπεσε πάνω στη χελώνα. Από το στόμα της χελώνας εκσφενδονίστηκαν δύο καρποί.

Κατηγορούμενη με τη σειρά της, η χελώνα αρνήθηκε την ενοχή της και επέμεινε στην ενοχή της κατσίκας. Απογοητευμένη λοιπόν η κατσίκα, σήκωσε τα δύο μπροστινά πόδια της, το ένα μετά το άλλο και είπε:

- « Αρχηγέ μου δεξ! Δες τα πόδια μου! Και πήγαινε τώρα στο χωράφι σου να βρεις ίχνη όμοια με τα δικά μου. Αν βρεις, τότε ναι, κατηγορήσέ με. »

Το λιοντάρι, με εντολή του Πάνθηρα πήγε να ψάξει για ίχνη στο χωράφι

και αφού επέστρεψε γρήγορα,
είπε στον Πάνθηρα:

- « Αρχηγέ, είδα μόνο τα ίχνη των ποδιών σου και εκείνων
της χελώνας στο χωράφι! »

Ο Πάνθηρας εξαγριωμένος, άρπαξε τη Χελώνα στο στόμα
του και την πέταξε με δύναμη σε ένα μεγάλο δέντρο. Έτσι,
το όμορφο και σκληρό της κέλυφος έσπασε.

Ο Πάνθηρας ζήτησε από τη Χελώνα να ξαναφυτέψει
το χωράφι, και να το φτιάξει όπως ήταν. Η Χελώνα
παραδέχτηκε το λάθος της και ζήτησε συγχώρεση από τον
Πάνθηρα αλλά και από την κατσίκια που τόσο άδικα
κατηγόρησε. Έτσι η χελώνα ξεκίνησε τη σκληρή δουλειά
για να φτιάξει το χωράφι από την αρχή και τα κατάφερε!

Όταν το χωράφι ήταν έτοιμο, ο Πάνθηρας
ενθουσιάστηκε με τη δουλειά της Χελώνας και πήρε τον πιο
όμορφο καρπό και πρόσφερε τον μισό στη Χελώνα. Και
έτσι, ο πάνθηρας και η χελώνα έγιναν καλοί φίλοι ξανά.
Από τότε λέγεται ότι: «Το φυτό κόλα σπάει μόνο για να
σφραγίσει τη φιλία».

*Αφήγηση: Ζοζέφ Γιαμπ 41 ετών, από το Καμερούν
Μετάφραση: Σοφία Λάλπα, Διερμηνέας-Μεταφράστρια,
ΑΝ.ΚΑ. Α.Ε.-Διαπολιτισμικό Κέντρο «Σταυροδρόμι»*

*Εικονογράφηση: Έμιλι Λα Μασσόν, 23 ετών από το Παρίσι, Γαλλία
Μισέλ Φιάντα, 15 ετών από τη Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό*

La Tortue et la Panthère

Il était une fois, un petit village d'animaux. La Panthère en était la cheffe. Elle possédait le plus vaste champ de noix de cola. Cette plante tropicale portait des fruits tellement délicieux qu'aucun animal ne pouvait lui s'opposer. Tous les animaux faisaient des compliments à la panthère pour son beau champ et pour sa réussite de le cultiver.

Dans le village des animaux, tout le monde avait envie de goûter aux jolies noix de cola mais le courage leur manquait, puisque la Panthère n'en donnait jamais. Elle leur disait au contraire que, s'ils voulaient avoir une récolte pareille, avec ces fruits délicieux, cela nécessitait du travail dur et de l'obstination.

La Tortue avait une envie irrésistible de ces délicieuses noix. Elle traînait au bord du champ tous les jours pour observer les noix qui embellissaient à vue d'œil. Quand arriva le moment de la récolte, prétextant

d'aller en voyage, la Tortue fit un long détour et s'introduisit discrètement dans le champ. Elle gouta à une juteuse noix. Puis à une deuxième. Elle revint tous les jours et dégusta de nombreuses noix.

Un jour, la Panthère décida de récolter son champ. Quand elle entra dans le champ, elle constata avec surprise qu'une grande partie des noix avait disparu.

De rage, ses larmes coulèrent et elle cria :

- « Oh malheur ! Qui a osé de voler mes noix de cola? »

Son cri fut tellement fort que les fruits tombèrent des arbres. Les animaux affolés, coururent vers elle. Les éléphants ravagèrent les champs sur leur passage. Les hippopotames, les lions en firent autant. Panique générale !

Les animaux se réunissent alors à la place, à une réunion organisée par la panthère, qui cherchait le voleur.

- « Majesté, dit l'éléphant, celui qui a goûté à tant de noix n'a certainement pas encore fini de les mâcher. Que chacun ouvre sa gueule pour voir ».

Les animaux furent tous alignés, gueules ouvertes. La chèvre était encore en train de ruminer ses herbes quand le lion vérifia sa bouche. Il y vit le signe de sa culpabilité et elle fut accusée de vol.

Discrète, la Tortue fit comme si de rien n'était. Mais au moment où la Panthère voulut sauter sur la chèvre, l'éléphant qui reculait marcha sur la Tortue qui régurgita deux noix.

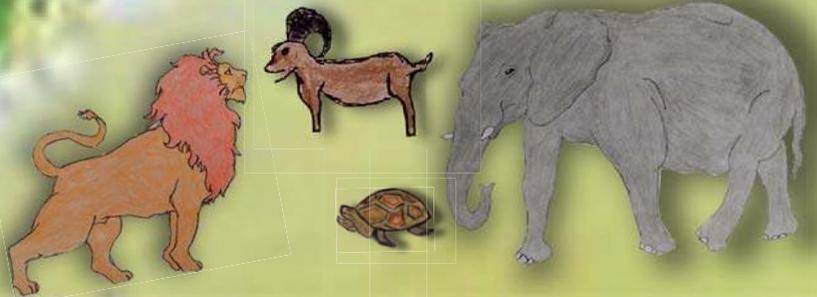

Accusée à son tour, la Tortue nia et insista sur la culpabilité de la chèvre. Affolée, cette dernière demanda à la Panthère de vérifier les empreintes de pattes dans son champ. Le lion fit le tour du champ sur ordre de la Panthère et revint comme une flèche.

Il lui dit :

- « Majesté, je n'ai vu que les traces de vos pattes et celles de la Tortue dans les champs »

La Panthère se précipita, furieuse, sur la tortue, la prit dans sa gueule et la jeta sur un gros arbre.

C'est ainsi que la belle carapace lisse qui la couvrait se fissura superficiellement. La chèvre quant à elle fut libérée.

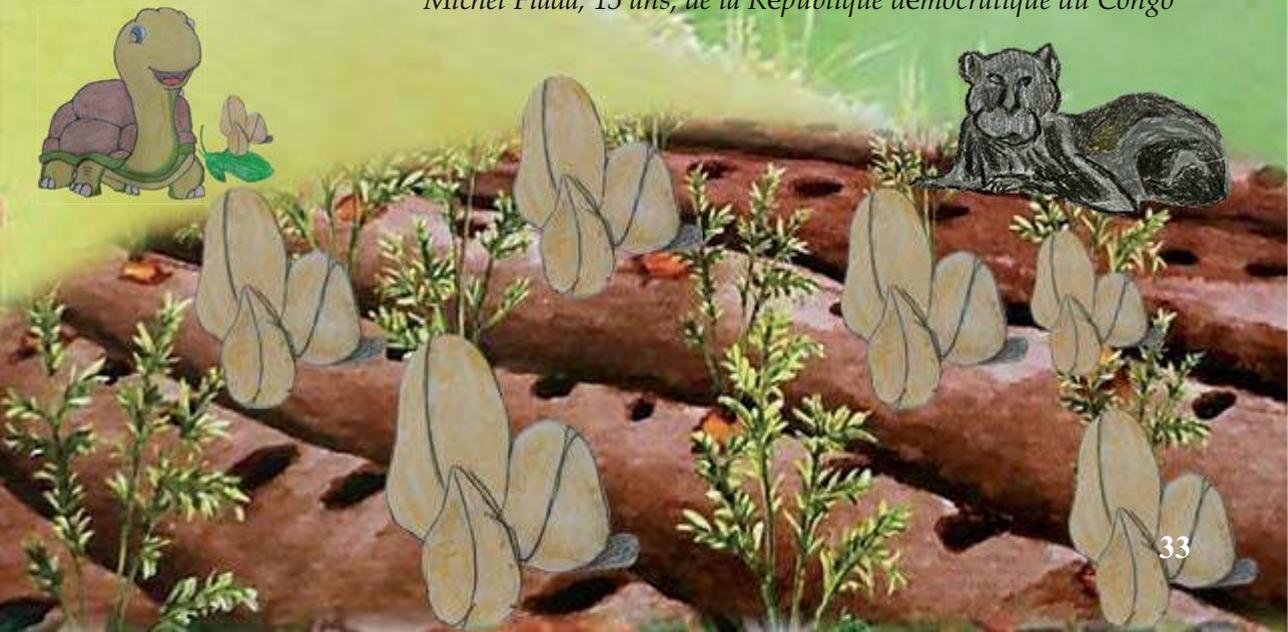
En guise de leçon, la Panthère demanda à la Tortue de replanter son champ de colas, de le surveiller et de le remettre comme il était. Et c'est ce que fit la Tortue.

Une fois le nouveau champ récolté, la Panthère prit la plus belle des noix et en offrit une moitié à la Tortue. Et c'est ainsi que la Panthère et la Tortue devinrent de bons amis.

Depuis on dit que: «La cola ne se brise que pour sceller l'amitié».

*Narration: Joseph Yamb, 41 ans, du Cameroun
Traduction: Sophia Lappa, Interprète - Traductrice,
AN.KA. S.A., Centre Interculturel « Stavrodromi »*

*Illustration: Emilie La Masson, 23 ans, de Paris, France
Michel Fiada, 15 ans, de la République démocratique du Congo*

السلحفاة والنمر

ذات مرة ، كانت هناك قرية حيوانات صغيرة. كان النمر هو الملك. كان لديه أكبر حقل مع نباتات الكولا. كان لهذا النبات الاستوائي ثمار لذيذة لدرجة أنه كل الحيوانات كانت تشتهيها. لقد امتدحوا النمر باستمرار ، لحقله الجميل. ومع ذلك ، لم يجرأ أي حيوان على طلب الفاكهة ، لأن النمر لا يعطي شيئاً من دون مقابل أبداً. بدلاً من ذلك ، أخبر الحيوانات الأخرى أنه من أجل الحصول على محاصيل مماثلة ، يجب عليهم العمل بجد ، بعناد وإرادة ، وبهذه الطريقة فقط سيتم مكافأتهم بهذه الفاكهة اللذيذة.

السلحفاة التي كانت تذهب إلى هذه الفاكهة اللذيذة لا تقاوم جمالها ، تمر في الحقل كل يوم وتتأمل أكلها. عندما جاء موسم الحصاد ، متظاهرة بالسفر ، دخلت السلحفاة الحقل في تكتم لعبور الطريق. كانت محلاة بالفاكهة فكانت تمر وتأكل منها كل يوم لدرجة أنها وجدت فرصة كل يوم تمر من البستان .

عندما بدأ النمر في جمع حقله ، كان عاجزاً عن الكلام عندما وجد أن العديد من الثمار كانت مفقودة. بدأ يصرخ « من تجرأ على سرقة ثمرتي؟ »

كان صراخه عالياً لدرجة أن الثمار سقطت من الأشجار. بدأت الحيوانات في الركض في حالة من الذعر. دمرت الأفيال الحقول في طريقها. فعلت الأسود وفرس النهر الشيء نفسه. ذعرت! الحيوانات وتجمعت في ساحة القرية ليحددن من السارق. النمر العظيم ، إذا أكل المرء الكثير من الفاكهة ، فمن أيها" : قال الفيل «.اطلب من الجميع فتح أفواههم لنرى " !المؤكد أن المضع لن ينتهي بعد اصطفت جميع الحيوانات بجانب بعضها البعض وفتحت أفواهها. أدين الماعز الذي كان لا يزال يمضغ العشب عندما فحص الأسد فمه ووجهت إليه تهمة السرقة. تظاهرت السلحفاة بعدم حدوث شيء. فجأة ، هرع النمر إلى الماعز مستعداً لجعلها تدفع ثمن عملها ، لكن الفيل هرع ليوقف النمر، فدفع السلحفاة بقوة ، فسقطت فواكه من فم السلحفاة.

اتهمت السلحفاة بدورها بالذنب وأصرت على ذنب الماعز. بخيبة أمل ، رفعت العنزة رجليها الأماميتين ، واحدة تلو الأخرى ، وقالت:

يا سيدي ، انظر! انظر إلى قدمي! والآن اذهب إلى حقلك للعثور على آثار مشابهة لتلك الاقدام الخاصة بي. إذا وجدت ، إذن نعم ، ألومني. «
ذهب الأسد ، بأمر من النمر للبحث عن آثار في الحقل وبعد عودته بسرعة ، قال للنمر:

- "رئيس ، رأيت آثار أقدامك انت وأقدام السلحفاة في الحقل! «
أمسك النمر الغاضب بالسلحفاة في فمه وألقى بها بقوة على شجرة كبيرة. وهكذا ، انكسرت قوقعتها الجميلة والصلبة.

طلب النمر من السلحفاة إعادة زراعة الحقل وجعله كما كان . اعترفت السلحفاة بخطئها وطلبت المغفرة من النمر ومن الماعز ايضا التي اتهمتها ظلماً. لذلك بدأت السلحفاة بالعمل الجاد لجعل الحقل كما كان من الصفر ونجحت!

عندما كان الحقل جاهزاً ، كان النمر مبتهجاً بعمل السلحفاة وأخذ أجمل الفاكهة وقدم نصفها للسلحفاة. وهكذا ، أصبح النمر والسلحفاة صديقين حميمين مرة أخرى. ومنذ ذلك الحين قيل: "إن نبات الكولا ينكسر فقط لتوتيد الصداقة

السرد: جوزيف ياب البالغ من العمر 41 عامًا من الكامبيرون
ترجمة: فراس أحمد مترجم وسيط ثقافي مركز تبادل الثقافات انكا
عامًا ، من باريس ، فرنسا :رسم توضيحي 23 رسم توضيحي ،
ميشيل فيادا ، 15 عامًا ، من جمهورية الكونغو الديمقراطية

Ο κακός λύκος

Μια φορά και έναν καιρό, μια γυναίκα με πέντε παιδιά ζούσε στα περίχωρα του χωριού σε ένα μικρό δωμάτιο με μια μικρή ξύλινη πόρτα. Η μητέρα δούλευε για να τους παρέχει φαγητό. Κάθε φορά που έβγαινε από το σπίτι, προειδοποιούσε τα παιδιά της να μην ανοίξουν την πόρτα σε κανέναν ξένο σε καμία περίπτωση, και να περιμένουν μέχρι να ακούσουν τη φωνή της. Τους συμβούλευε να ελέγχουν πάντα από την κλειδαρότρυπα πριν της ανοίξουν την πόρτα.

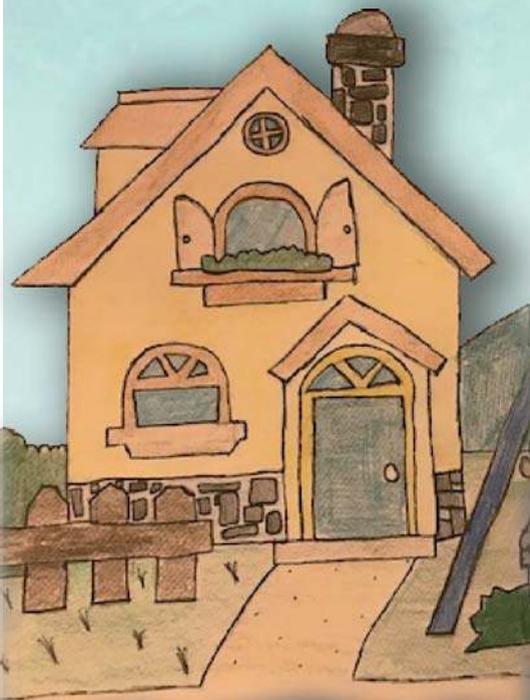
Μια μέρα, ενώ η μητέρα ήταν στη δουλειά, ένας τεράστιος άγριος λύκος ήρθε, χτύπησε την πόρτα και είπε:

- « Παιδιά, ανοίξτε την πόρτα, είμαι η μητέρα σας! »

Τα παιδιά παρατήρησαν τον τραχύ ήχο της φωνής του λύκου και του είπαν:

- « Δεν είσαι η μητέρα μας γιατί η φωνή της μητέρας μας είναι γλυκιά, ενώ η φωνή σου είναι τραχιά! »

Ο λύκος θύμωσε και έφυγε. Πήγε και έφαγε μια ποσότητα

κρυσταλλικής ζάχαρης για να κάνει τη φωνή του απαλή. Μετά επέστρεψε στο σπίτι, χτύπησε ξανά την πόρτα και ζήτησε από τα παιδιά με απαλή φωνή να ανοίξουν την πόρτα. Τα παιδιά άκουσαν μια φωνή παρόμοια με αυτήν της μητέρας τους, αλλά ήθελαν να σιγουρευτούν, έτσι κοίταξαν μέσα από την κλειδαρότρυπα της πόρτας και είδαν τη μακριά ουρά του λύκου να κυματίζει πίσω του. Έτσι του είπαν:

- « Δεν είσαι η μητέρα μας, έχεις ουρά και η μητέρα μας δεν έχει ουρά! »

Ο λύκος θύμωσε πολύ με την εξυπνάδα των παιδιών, πήγε στο λαγούμι του, τύλιξε την ουρά του κάτω από τα ρούχα του, έφαγε λίγη ακόμη ζάχαρη, επέστρεψε στο σπίτι των παιδιών και χτύπησε την πόρτα. Τα παιδιά άκουσαν τη φωνή του και κοίταξαν μέσα από το ματάκι της πόρτας, δεν είδαν την ουρά, αλλά είδαν τα πόδια και τα νύχια του λύκου. Τον αναγνώρισαν λοιπόν, και του είπαν:

- « Τα πόδια της μητέρας μας είναι λευκά και τα δικά σου είναι μαύρα.»

Ο λύκος θύμωσε ακόμα πιο πολύ και έφυγε εξοργισμένος. Πήγε γρήγορα στον μύλο και έβαλε στα πόδια του αλεύρι, το οποίο έκανε τα πόδια του λευκά. Έπειτα έφαγε λίγη ζάχαρη και επέστρεψε. Ζήτησε από τα παιδιά με απαλή φωνή να ανοίξουν την πόρτα.

Τα πόδια του ήταν άσπρα σαν το χιόνι, και η φωνή του ήταν απαλή, οπότε εξαπάτησε τα παιδιά.

Μόλις αυτά άνοιξαν την πόρτα, ο λύκος τους επιτέθηκε και τα κατάπιε ένα προς ένα, εκτός από τα μικρά, γιατί κρύφτηκαν κάτω από το κρεβάτι, και ο λύκος δεν τα είδε.

Η μητέρα επέστρεψε σπίτι και δεν βρήκε τα παιδιά της. Έτσι, άρχισε να τα φωνάζει απεγνωσμένα. Τα δύο μικρά βγήκαν κάτω από το κρεβάτι και της είπαν τι είχε συμβεί. Εκείνη, θυμωμένη και τρομαγμένη βγήκε έξω ψάχνοντας τον λύκο. Πήρε ένα μαχαίρι, μια βελόνα και μια κλωστή μαζί της και μετά από μεγάλη προσπάθεια, τον βρήκε τελικά σε μια σπηλιά κοντά στο πηγάδι να κοιμάται.

Έτσι, χωρίς να πάρει χαμπάρι ο λύκος, του άνοιξε το στομάχι με το μαχαίρι και έβγαλε τα παιδιά της από την κοιλιά του. Έπειτα, έβαλε μερικές πέτρες στη θέση τους, έραψε το στομάχι του, τον άφησε να κοιμάται και γύρισε με τα παιδιά της σπίτι.

Μετά από λίγο, ο λύκος ξύπνησε πολύ διψασμένος. Ξεκίνησε λοιπόν, να πάει στο πηγάδι. Όταν έφτασε στην άκρη του πηγαδιού και έσκυψε να

παι νερό, λόγω του βάρους που είχε στην κοιλιά του, έπεσε μέσα στο πηγάδι και πνίγηκε. Τα παιδιά γλίτωσαν μια για πάντα από τον κακό λύκο, και ζήσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα...

*Αφήγηση: Χαμίντ Αλ Μοχάμαντ, 20ετών, από το Αλέππο, Συρία
Μετάφραση: Φεράς Αχμέντ, Διερχμηνέας-Μεταφραστής,
ΑΝ.ΚΑ.Α.Ε.-Διαπολιτισμικό Κέντρο «Σταυροδρόμι»
Εικονογράφηση: Μπιζού Φερνάντες, 40 ετών, από την Κεράλα, Ινδία
Εβίνα Κάππου, 25ετών, από τα Χανιά, Ελλάδα
Έριν Τοντ, 13 ετών, από το Λίβερπουλ, Ηνωμένο Βασίλειο*

Le grand méchant loup

Il était une fois une femme qui avait cinq enfants. Ils habitaient aux alentours d'un village, dans une chambre petite avec une porte en bois. Leur mère partait tous les jours au boulot et leur apportait de la nourriture et chaque fois, en quittant la maison, elle prévenait ses enfants de ne pas ouvrir la porte à aucune personne, en aucun cas, et d'attendre toujours avant d'ouvrir à écouter sa voix. Elle a conseillé à ses enfants de toujours vérifier que c'était elle derrière la porte, avant d'ouvrir.

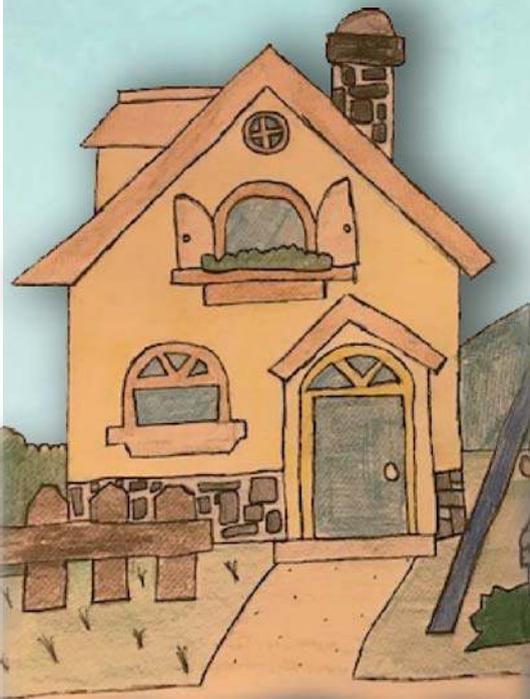
Un jour alors, un loup grand et sauvage est arrivé, il a frappé à la porte et il a dit:

- « Allez, ouvrez, les enfants, c'est maman ! »

Les enfants ont remarqué la voix grossière du loup et ils ont répondu :

- « Vous n'êtes pas notre mère, la voix de notre mère est douce, tandis que la vôtre est grossière! »

Le loup étant fâché, il est parti à manger du sucre cristallisé pour faire sa voix plus douce.

Plus tard, il est rentré à la maison, il a encore frappé à la porte, et avec une voix douce, il a demandé aux enfants de lui ouvrir la porte. Les enfants ont écouté une voix pareille à celle de leur mère, mais ils voulaient être sûrs, et comme ça ils ont regardé par le trou de la serrure et ils ont vu la longue queue du loup flotter derrière lui. Ainsi, ils ont dit:

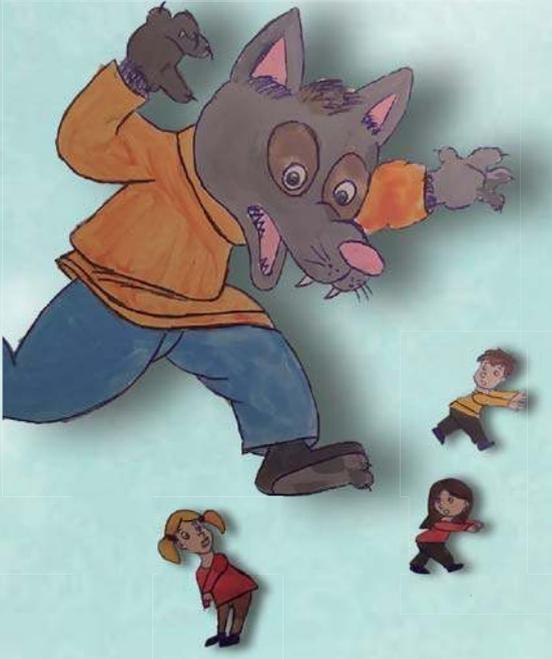
- « Tu n'es pas notre mère, tu as une queue et notre mère n'a pas de queue. »

Le loup était bien fâché à cause de l'intelligence des enfants et il est parti dans son trou, il a mis sa queue dans ses vêtements, il a mangé encore un peu de sucre et puis il est rentré à la maison des enfants et il a encore frappé à la porte. Les enfants ont écouté sa voix et ils ont regardé par le judas, ils n'ont pas vu la queue, mais ils ont vu les pieds et les ongles du loup. Ils l'ont reconnu et lui ont dit :

- « Les pieds de notre mère sont blancs, mais les vôtres sont noirs. »

Le loup était tellement fâché contre ces petits démons, qu'il ne pouvait pas tromper, qu'il a à peu près éclaté et il est tout de suite parti à la minoterie, il a couvert ses pieds avec de la farine et les a faits blancs.

Puis, il a mangé du sucre et il est rentré à la maison des enfants. Avec une voix souple, il a demandé aux enfants de lui ouvrir la porte. Ses pieds étaient blancs comme la neige et sa voix était douce, donc il a trompé les enfants et les derniers lui ont ouvert la porte. Alors, le loup les a attaqués et il a avalé les enfants, l'un après l'autre, sauf les plus jeunes, qui étaient cachés sous le lit.

La mère est rentrée à la maison, elle n'a pas trouvé ses enfants et elle a commencé à les chercher en appelant leur nom. Les deux jeunes enfants sont ainsi sortis et ont raconté à leur mère ce qui c'était passé. La mère était bien fâchée et elle a quitté la maison pour chercher le loup.

Elle a pris un couteau, une aiguille et un cylindre et après des efforts elle a trouvé le loup qui dormait dans une grotte près du puits. Elle a alors coupé l'estomac du loup avec le couteau et elle a sorti ses enfants. Il a mis des pierres à la place de ses enfants, elle a cousu son estomac et l'a laissé dormir. Elle a pris ses enfants et elle est rentrée à la maison.

Peu après, le loup avait soif et il s'est réveillé. Il s'est orienté vers le puits en difficulté, à cause du poids des pierres dans son estomac. Une fois arrivé au bout du puits, il s'est penché vers le puits pour boire de l'eau. Il est tombé dedans, il s'est noyé et il est mort. Quand les enfants ont appris cette nouvelle, ils étaient relaxés, car ils étaient sauvés.

Narration: Hamid Al Mohammad, 20 ans, de Aleppo, Syrie
Traduction: Sophia Lappa, Interprète - Traductrice,
AN.KA. S.A., Centre Interculturel « Stavrodromi »
Illustration: Erin Todd, 13 ans, de Liverpool, Royaume-Uni
Bijou Fernandez, 40 ans, de Kerala, Inde
Evina Kappou, 25 ans, de La Canée, Grèce

الذئب السيء

لك ان في قديم الزمان امرأة ولديها خمسة أطفال، يسكنون في غرفة صغيرة على أطراف القرية ولها باب خشبي

صغير، كانت أمهم تعمل وتقدم لهم الطعام، وفي كل مرّة كانت عندما تخرج من البيت تحذرهم من أن لا يفتحوا الباب لغريب مهما كان السبب، وأن ينتظروا حتى يسمعوا صوتها ويتأكدوا منها فيفتحوا لها الباب

في أحد الأيام خرجت الام في الصباح للعمل، طلبت من ابنائها أن يغلقوا الباب، وأن لا يفتحوا لأحد وذهبت لعملها مطمئنة، وبعد ساعة من الزمن جاء ذئب متوحش ضخم، طرق الباب وقال.

أنا أمكم افتحوا لي الباب يا أولاد

انتبه الأطفال إلى صوت الذئب الخشن، فقالوا له

أنت لست أمنا لأن صوت أمنا ناعم وأنت صوتك خشن

اغتاظ الذئب وذهب فغاب ساعة من

الزمن، وأكل كمية من السكر البلوري

ليصبح صوته ناعماً ثم عاد إلى الأولاد

في البيت، وطرق الباب وطلب بصوت

ناعم من الأولاد أن يفتحوا له الباب، سمع

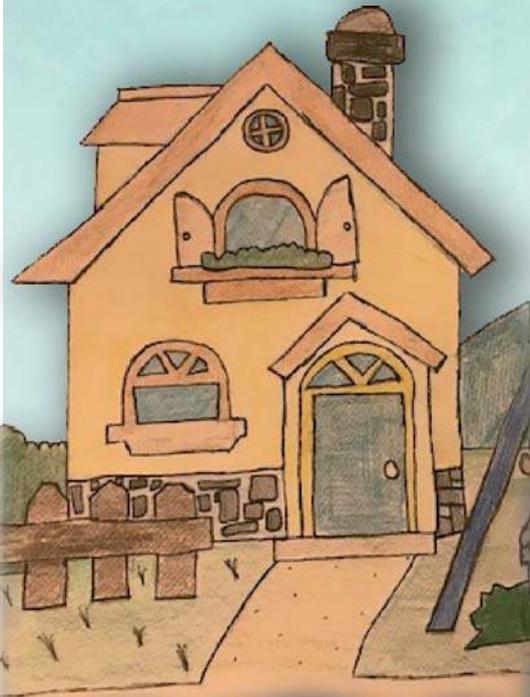
الأولاد صوتاً يشبه صوت أمهم ولكنهم

أرادوا التأكد من ذلك، فنظروا من ثقب

الباب فرأوا ذيل الذئب الطويل يلوح

خلفه، فقالوا له، أنت لك ذيل وأمنا ليس

لها ذيل

غضب الذئب كثيراً من نكاء الأولاد، وذهب إلى جحرته، ولفّ ذيله تحت ثيابه، وأكل بعض السكر، وعاد وطرق الباب من جديد، سمع الأولاد صوتاً ناعماً، فلم يروا الذئب ولكن شاهدوا قدمي الذئب، السوداء وقالوا للذئب

إن قدمي أمتنا بيضاوان وأنت قدامك سوداوان

اغتاظ الذئب وكاد ينفجر قهراً من

هؤلاء الشياطين، الذين لم يستطع حتى

الآن أن يخدعهم، ذهب إلى الطاحون

ومسح رجليه بالطحين فأصبح لونهما

أبيض، وأكل بعض السكر البلوري

وعاد فطلب من الأطفال بصوت ناعم

فتح الباب، فنظر الأطفال فلم يروا ذئب

الذئب، ورأوا لون قدميه بيضاوين

كالثلج، وكان صوته ناعماً، فأنخدعوا

به وفتحوا له الباب، فهجم عليهم

والتهمهم واحداً واحداً ماعداً الصغيرين

فقد اختبأ تحت السرير، فلم يراهما الذئب .

غضب الذئب كثيراً من ذكاء الأولاد، وذهب إلى جحرته، ولفّ ذيله تحت ثيابه، وأكل بعض السكر، وعاد وطرق الباب من جديد، سمع الأولاد صوتاً ناعماً، فلم يروا الذيل ولكن شاهدوا قدمي الذئب، السوداء وقالوا للذئب

إن قدمي أمنا بيضاوان وأنت قدماك سوداوان
اغتاظ الذئب وكاد ينفجر قهراً من هؤلاء
الشياطين، الذين لم يستطع حتى الآن ان يخدعهم
، ذهب الى الطاحون ومسح رجليه بالطحين
فأصبح لونهما أبيض، وأكل بعض السكر
البلوري وعاد فطلب من الأطفال بصوت ناعم
فتح الباب، فنظر الأطفال فلم يروا ذيل الذئب،
ورأوا لون قدميه بيضاوين كالثلج، وكان صوته
ناعماً، فانخدعوا به وفتحوا له الباب، فهجم
عليهم والتهممهم واحداً واحداً ماعدا الصغيرين فقد
اختبأ تحت السرير، فلم يراهما الذئب .

السرد: حميد المحمد ، 20 ، من حلب ، سوريا
ترجمة: فراس أحمد مترجم وسيط ثقافي مركز تبادل الثقافات انكا
رسم توضيحي: بيجو فرنانديز ، 40 سنة ، من كيرالا ، الهند
إيفينا كابو ، 25 عاماً ، من مدينة خانبا ، اليونان
إيرين تود ، 13 عاماً ، من ليفربول ، المملكة المتحدة

Πατρίδα μου

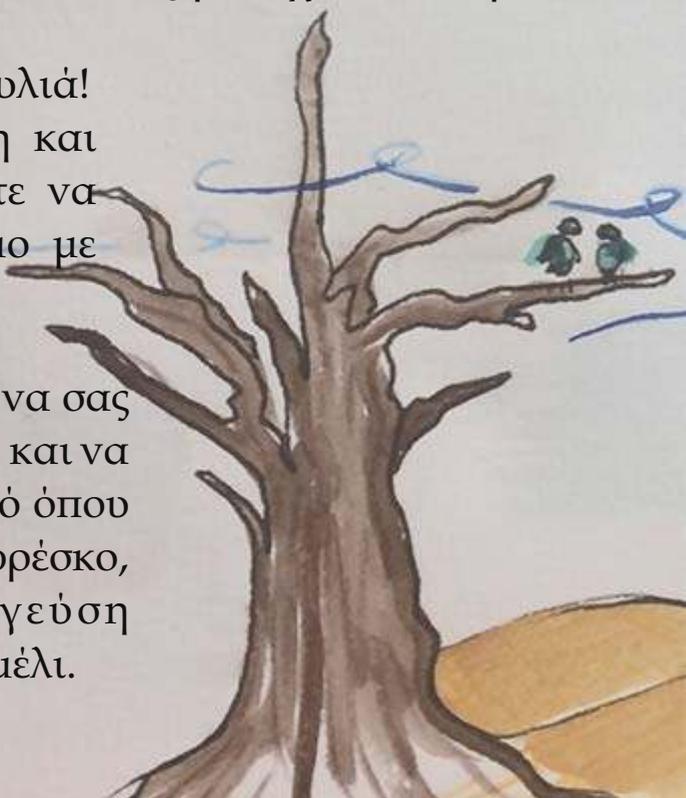

Μια φορά και έναν καιρό, ήταν δύο μικρά και τρυφερά πουλιά που ζούσαν στην Έρημο Σαχάρα, εκεί που υπάρχει πολλή ζέστη και λιγοστό νερό. Μια μέρα, ενώ συζητούσαν και έλεγαν τα προβλήματα τους το ένα στο άλλο, για τη δυσκολία των συνθηκών της ζωής στην Έρημο, ξαφνιάστηκαν από μια σπάνια και ελαφριά αύρα ανέμου που ερχόταν από τη γη της Υεμένης.

Τα δύο πουλιά ενθουσιάστηκαν με αυτό το αεράκι και άρχισαν να χτυπούν τα φτερά τους από χαρά και να χορεύουν. Όταν το απαλό αεράκι είδε τα δύο όμορφα πουλιά να κάθονται στο κλαδί ενός μοναχικού δέντρου, τους είπε:

- «Ω μικρά και όμορφα πουλιά!
Πώς με τέτοια καλοσύνη και τρυφερότητα, καταδέχεστε να ζείτε σε μια τέτοια έρημο με τόση ζέστη και δίχως νερό;

Αν θέλατε, θα μπορούσα να σας πάρω και τα δύο μαζί μου και να σας πάω στην Υεμένη, από όπου ήρθα, γιατί εκεί υπάρχει φρέσκο, κρύο νερό που έχει γεύση καλύτερη ακόμα κι απ' το μέλι.

Και τα σποράκια, είναι σχεδόν τόσο γλυκά όσο η ζάχαρη!
Αν συμφωνείτε μαζί μου, μπορώ να σας πάω εκεί πολύ
γρήγορα! Τι λέτε;»

Το πιο σοφό πουλί από τα δύο απάντησε με σιγουριά:
- «Ω άνεμε, εσύ που ταξιδεύεις κάθε μέρα από τόπο σε
τόπο και από χώρα σε χώρα, δεν ξέρεις τι σημαίνει για
μας να έχουμε μια πατρίδα που αγαπάμε! Αν υπήρχε
παράδεισος στη γη, αυτός είναι η πατρίδα μας, ακόμα κι
αν ο καιρός είναι σκληρός και το φαγητό σπάνιο.»

Ο άνεμος τότε κατάλαβε πως τα δύο πουλιά είχαν
δίκιο, και πως κι αυτός κουράστηκε τόσα χρόνια να
περιπλανιέται, μιας και δεν είχε τόπο να αγαπά.
Αποφάσισε λοιπόν να μείνει παρέα με τους δυο νέους του
φίλους, τα πουλιά, και να αποκτήσει και αυτός τη δική
του πατρίδα.

Από τότε και έπειτα, η έρημος Σαχάρα απέκτησε το
δικό της αεράκι, και το αεράκι, τη δική του πατρίδα...

*Αφήγηση: Μαριάμ Νταραχμέντ, 13 ετών από τη Μείθαλον, Παλαιστίνη
Μετάφραση: Φεράς Αχμέντ, Διερχμηνέας-Μεταφραστής,
ΑΝ.ΚΑ. Α.Ε.-Διαπολιτισμικό Κέντρο «Σταυροδρόμι»
Εικονογράφηση: Έμιλι Λα Μασσόν, ετών 23, από το Παρίσι, Γαλλία
Μαριάμ Νταραχμέντ*

Ma patrie

Il était une fois deux petits oiseaux tendres qui vivaient dans le désert du Sahara où il y a beaucoup de chaleur et peu d'eau. Un jour, en discutant et en se racontant leurs problèmes sur la difficulté des conditions de vie dans le désert, ils ont été surpris par une brise rare et légère venant du pays du Yémen.

Les deux oiseaux étaient ravis de cette brise et ont commencé à battre des ailes de joie et de danse. Quand la douce brise vit les deux beaux oiseaux assis sur la branche d'un arbre solitaire, il leur dit: O petits et beaux oiseaux, comment avec tant de gentillesse et de tendresse, acceptez-vous de vivre dans un tel désert avec tant de chaleur et sans eau?

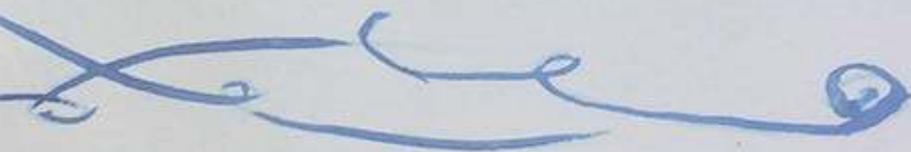
Si vous le vouliez, je vous emmènerais tous les deux ensemble au Yémen d'où je viens, car il y a de l'eau fraîche et froide qui a meilleur goût que le miel.

Et les graines sont presque aussi sucrées que le sucre, et si vous êtes d'accord avec moi, je peux vous y amener très rapidement, que diriez-vous?

L'oiseau le plus sage des deux a répondu avec assurance: « Oh, vous qui voyagez chaque jour d'un endroit à l'autre et d'un pays à l'autre, vous ne savez pas ce que cela signifie pour nous d'avoir une patrie que nous aimons. S'il y avait un paradis sur terre, c'est notre patrie, même si le temps est dur et la nourriture rare. »

Le vent s'est alors rendu compte que les deux oiseaux avaient raison et que lui aussi était fatigué d'errer pendant tant d'années puisqu'il n'avait pas d'endroit où aimer. Il a donc décidé de rester avec ses deux nouveaux amis, les oiseaux, et d'acquérir sa propre patrie! Dès lors, le désert du Sahara a acquis sa propre brise et la brise sa propre patrie.

Narration: Mariam Darahmed, 13 ans, de Meithaloun, Palestine

*Traduction: Stella Karamagkiola, Interprète - Traductrice,
AN.KA.S.A., Centre Interculturel « Stavrodromi »*

*Illustration: Emilie La Masson, 23 ans, de Paris, France
Mariam Darahmed*

الوطن

ك ان هناك عصفورتان صغيرتان رقيقتان تعيشان في بقعة من أرض الحجاز شديدة الحرّ قليلة الماء، وفي أحد الأيام بينما كانتا تتجاذبان أطراف الحديث وتشكيان لبعضهما صعوبة ظروف الحياة، هبّت عليهما نسمة ريح عليلة آتية من أرض اليمن، فسعدت العصفورتان بهذه النسمة وأخذتا تترققان نشوة بالنسيم العليل، وعندما رأت نسمة الريح العصفورتين الجميلتين تقفان على غصن بسيط من شجرة وحيدة في المنطقة، استغربت من أمرهما وقالت: "أيتها العصفورتان الجميلتان، عجباً لأمركما، فكيف تقبلان وأنتما بهذا الحسن وهذه الرقة أن تعيشا في أرض مقفرة كهذه؟ لو شئتما لحملتكما معي وأخذتكما إلى اليمن من حيث أتيت، فهناك المياه عذبة باردة، طعمها ألذ من العسل، والحبوب تكاد لحلاوة طعمها أن تكون سكرًا، وإن أخذتما بنصيحتي، وعدتكما أن نكون هناك خلال وقت قصير جدًّا، فما قولكما؟"

قامت العصفورة الأذكي بين الاثنتين وأجابت بفتنة وبداهة: "يا نسمة الريح، أنت تترحلين كل يوم من مكان إلى مكان، وتنتقلين من أرض إلى أرض، وذلك يجعلك لا تدركين معنى أن يكون للواحد منّا وطن يحبّه، فارحلي أيتها النسمة مشكورة، فنحن لن نبذل أرضاً ولو كانت جنة على الأرض بوطننا ولو كانت الأجواء فيه قاسية والطعام فيه شحيح"

سرد: مريم دار احمد عمر ثلاثة عشر عاما من قرية ميثلون فلسطين
ترجمة: فراس احمد مترجم وسيط ثقافي في انكا مركز تبادل الثقافات
رسومات: ايملو لا ماسون ثلاثة وعشرون عاما باريس فرنسا و مريم دار احمد

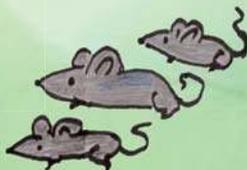
Η Άγρια Γάτα

Μια φορά και έναν καιρό, σε ένα μεγάλο κτήμα, ζούσε μια άγρια γάτα. Στο κτήμα όμως κατοικούσε και μία μεγάλη οικογένεια ποντικών.

Τα ποντίκια πάντα φοβούνταν ότι η γάτα θα τα δει, θα τα πιάσει και θα τα φάει. Έτσι, τα ποντίκια ζούσαν για μέρες χωρίς να βγουν από την τρύπα τους για να βρουν φαγητό.

Μια μέρα, η οικογένεια των ποντικών έκανε συμβούλιο για την κατάσταση που επικρατούσε στο κτήμα με την ενοχλητική άγρια γάτα. Τα ποντίκια συζήτησαν για πολύ ώρα μέχρι που νύχτωσε.

Στο τέλος, αφού κάθε μέλος της οικογένειας πρότεινε τη δική του ιδέα, αποφάσισαν να στείλουν τον αρχηγό της οικογένειας μαζί με δύο άλλα μέλη, να μιλήσουν με την άγρια γάτα και να προσπαθήσουν να κάνουν συμφωνία μαζί της, ώστε να επικρατήσει ειρήνη μεταξύ τους.

Πράγματι, την επόμενη μέρα, ο αρχηγός μαζί με δύο μέλη της οικογένειας ποντικών, πήγαν στην άγρια γάτα η οποία έμεινε έκπληκτη όταν τους είδε, και είπε:

- « Πως και ήρθατε εδώ; Δεν με φοβάστε;»

Και ο αρχηγός της απάντησε:

- « Ήρθαμε να σου μιλήσουμε, επειδή θέλουμε να γίνουμε φίλοι σου και δεν θέλουμε να βλάψεις ξανά κανέναν από εμάς.»

Η άγρια γάτα γέλασε δυνατά και είπε:

- « Νόμιζα ότι με μισείτε για αυτό που σας κάνω! Και τώρα λέτε πως θέλετε να γίνουμε φίλοι; Δεν πρόκειται ποτέ να γίνω εγώ φίλη με ποντίκια!

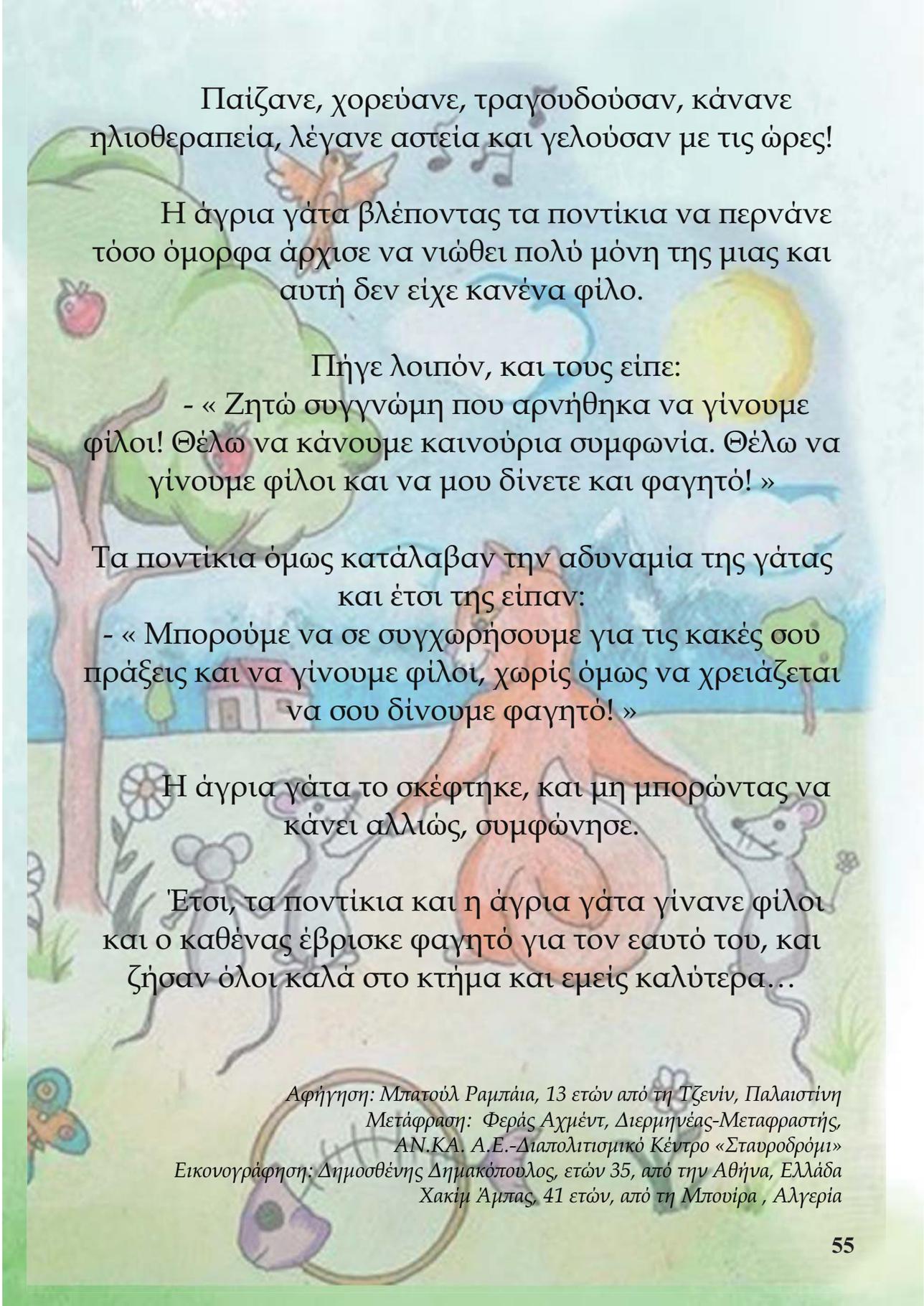
Μπορούμε να συμφωνήσουμε όμως, πως δεν θα σας πειράξω, αν μου φέρνετε φαγητό κάθε μέρα. Αφού μαγειρεύετε για τον εαυτό σας, να μαγειρεύετε και για μένα!»

- « Σύμφωνοι!» Απαντά ο μεγάλος ποντικός.

Η άγρια γάτα ήταν πολύ ευχαριστημένη με αυτή τη συμφωνία, επειδή δεν θα χρειαζόταν ξανά να πάει για κυνήγι.

Από την επόμενη μέρα, όλοι οι ποντικοί μάζευαν φαγητό, το μαγείρευαν, έδιναν στην άγρια γάτα το περισσότερο και τρώγανε ότι απέμενε.

Τα ποντίκια ζούσαν πια ανέμελα στο κτήμα.

Παίζανε, χορεύανε, τραγουδούσαν, κάνανε
ηλιοθεραπεία, λέγανε αστεία και γελούσαν με τις ώρες!

Η άγρια γάτα βλέποντας τα ποντίκια να περνάνε
τόσο όμορφα άρχισε να νιώθει πολύ μόνη της μιας και
αυτή δεν είχε κανένα φίλο.

Πήγε λοιπόν, και τους είπε:

- « Ζητώ συγγνώμη που αρνήθηκα να γίνουμε
φίλοι! Θέλω να κάνουμε καινούρια συμφωνία. Θέλω να
γίνουμε φίλοι και να μου δίνετε και φαγητό! »

Τα ποντίκια όμως κατάλαβαν την αδυναμία της γάτας
και έτσι της είπαν:

- « Μπορούμε να σε συγχωρήσουμε για τις κακές σου
πράξεις και να γίνουμε φίλοι, χωρίς όμως να χρειάζεται
να σου δίνουμε φαγητό! »

Η άγρια γάτα το σκέφτηκε, και μη μπορώντας να
κάνει αλλιώς, συμφώνησε.

Έτσι, τα ποντίκια και η άγρια γάτα γίνανε φίλοι
και ο καθένας έβρισκε φαγητό για τον εαυτό του, και
ζήσαν όλοι καλά στο κτήμα και εμείς καλύτερα...

Αφήγηση: Μπατούλ Ραμπάια, 13 ετών από τη Τζενίν, Παλαιστίνη

Μετάφραση: Φεράς Αχμέντ, Διερμηνέας-Μεταφραστής,

ΑΝ.ΚΑ. Α.Ε.-Διαπολιτισμικό Κέντρο «Σταυροδρόμι»

Εικονογράφηση: Δημοσθένης Δημακόπουλος, ετών 35, από την Αθήνα, Ελλάδα

Χακίμ Άμπας, 41 ετών, από τη Μπουίρα, Αλγερία

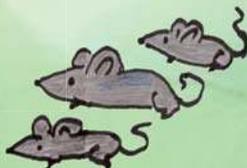
Le chat sauvage

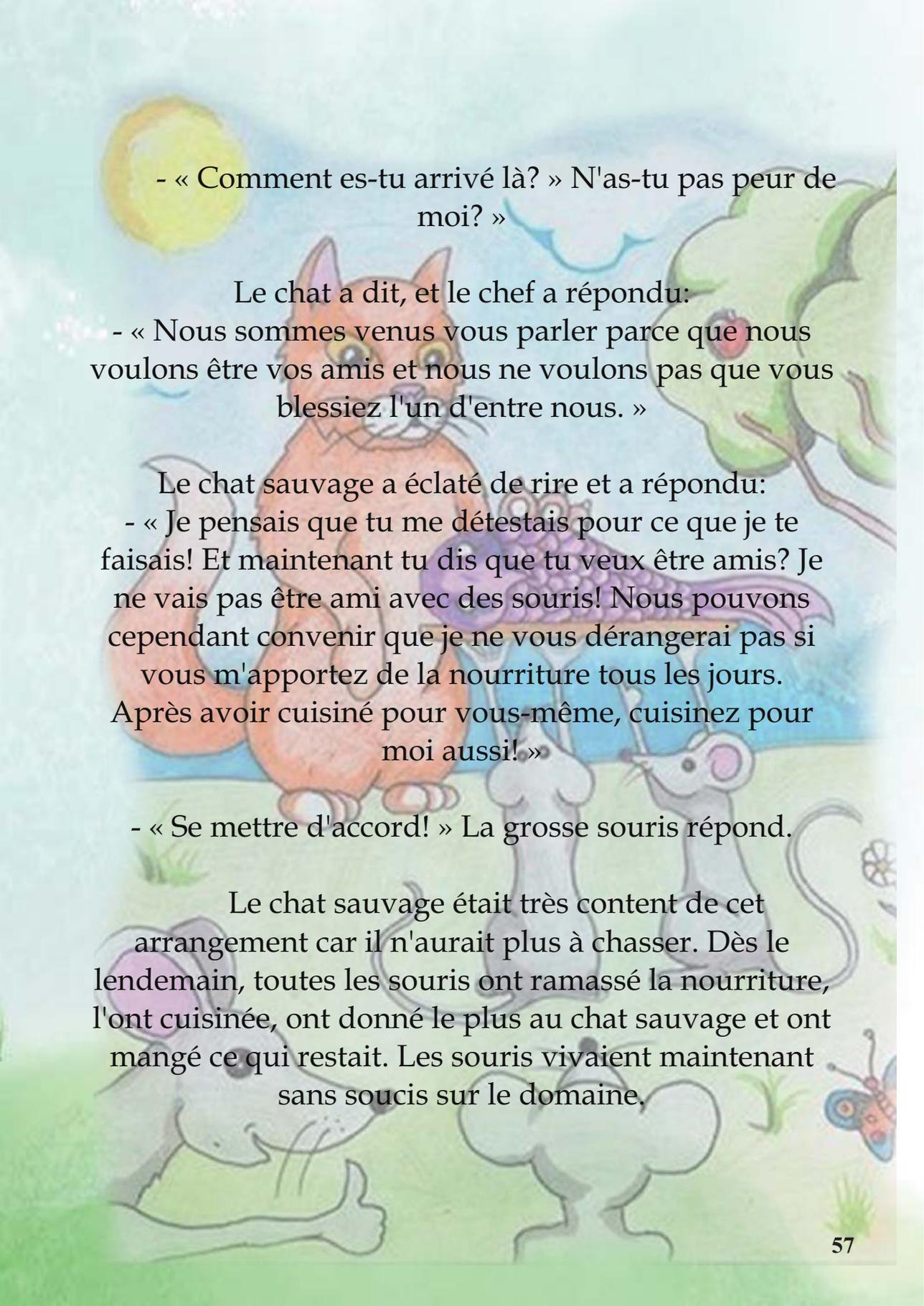
Il était une fois, sur un grand domaine, un chat sauvage. Cependant, une grande famille de souris vivait également sur le domaine. Les souris avaient toujours peur que le chat les voie, les attrape et les mange.

Ainsi, les souris ont vécu des jours sans sortir de leur trou pour trouver de la nourriture. Un jour, la famille de souris a donné des conseils sur la situation avec le chat sauvage qui les dérange beaucoup.

Les souris parlèrent longtemps jusqu'à la tombée de la nuit. En fin de compte, après que chaque membre de la famille ait eu sa propre idée, ils ont décidé d'envoyer le chef de famille avec deux autres membres, de parler au chat sauvage et d'essayer de parvenir à un accord avec elle, afin que la paix règne entre eux.

En effet, le lendemain, le chef et deux membres de la famille des souris se sont rendus chez le chat sauvage qui a été surpris de les voir:

- « Comment es-tu arrivé là? » N'as-tu pas peur de moi? »

Le chat a dit, et le chef a répondu:

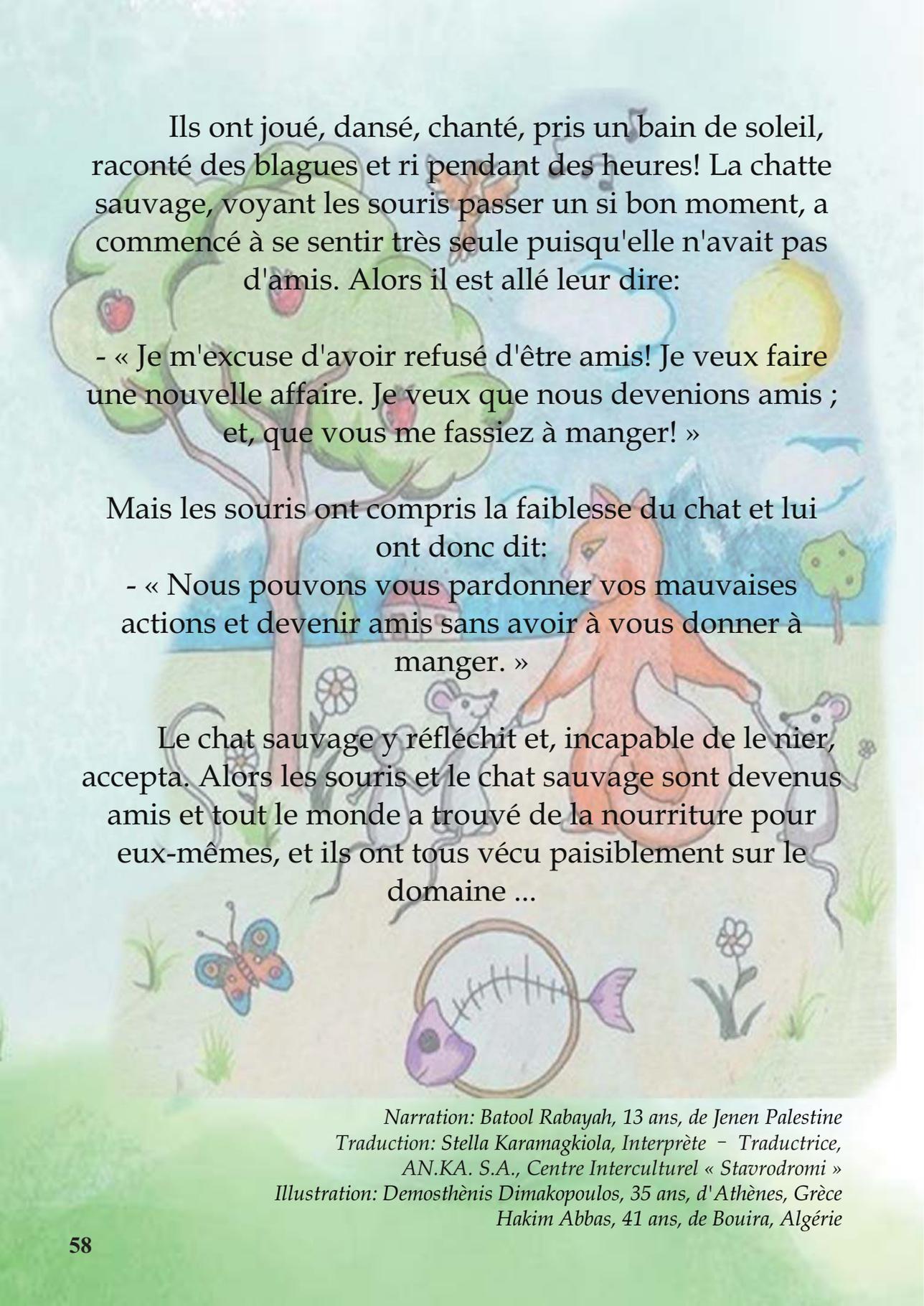
- « Nous sommes venus vous parler parce que nous voulons être vos amis et nous ne voulons pas que vous blessiez l'un d'entre nous. »

Le chat sauvage a éclaté de rire et a répondu:

- « Je pensais que tu me détestais pour ce que je te faisais! Et maintenant tu dis que tu veux être amis? Je ne vais pas être ami avec des souris! Nous pouvons cependant convenir que je ne vous dérangerai pas si vous m'apportez de la nourriture tous les jours. Après avoir cuisiné pour vous-même, cuisinez pour moi aussi! »

- « Se mettre d'accord! » La grosse souris répond.

Le chat sauvage était très content de cet arrangement car il n'aurait plus à chasser. Dès le lendemain, toutes les souris ont ramassé la nourriture, l'ont cuisinée, ont donné le plus au chat sauvage et ont mangé ce qui restait. Les souris vivaient maintenant sans soucis sur le domaine.

Ils ont joué, dansé, chanté, pris un bain de soleil, raconté des blagues et ri pendant des heures! La chatte sauvage, voyant les souris passer un si bon moment, a commencé à se sentir très seule puisqu'elle n'avait pas d'amis. Alors il est allé leur dire:

- « Je m'excuse d'avoir refusé d'être amis! Je veux faire une nouvelle affaire. Je veux que nous devenions amis ; et, que vous me fassiez à manger! »

Mais les souris ont compris la faiblesse du chat et lui ont donc dit:

- « Nous pouvons vous pardonner vos mauvaises actions et devenir amis sans avoir à vous donner à manger. »

Le chat sauvage y réfléchit et, incapable de le nier, accepta. Alors les souris et le chat sauvage sont devenus amis et tout le monde a trouvé de la nourriture pour eux-mêmes, et ils ont tous vécu paisiblement sur le domaine ...

Narration: Batoool Rabayah, 13 ans, de Jenen Palestine

Traduction: Stella Karamagkiola, Interprète - Traductrice, AN.KA. S.A., Centre Interculturel « Stavrodromi »

*Illustration: Demosthènis Dimakopoulos, 35 ans, d'Athènes, Grèce
Hakim Abbas, 41 ans, de Bouira, Algérie*

القط المتوحش

بي حكي انه كان يعيش قط شرس في حديقة وكان مسكنه قريب جدا من مسكن عائلة كبيرة من الفئران ،ولذلك كانوا الفئران دائما خائفين ان يراهم القط ويصطادهم ثم يموتوا واحدا تلو الاخر .

فكانت الفئران تعيش أياما دون أن تخرج لإحضار الطعام اللازم لهم ،وفي يوم من الأيام اجتمعت عائلة الفئران وتناقشوا معا في وضع القط الشرس الذي يضايقهم كثيرا ،وبعدما تحدثوا معا مدة طويلة وبعد أن اقترح كل فرد من أفراد عائلة الفئران فكرته الخاصة به ،اتفقوا في النهاية أن يخرج كبير عائلة الفئران ومعه فردين آخرين من العائلة ليتحدثوا مع القط الشرس ويحاولوا أن يتوصلوا معه إلى اتفاق يجعله لا يؤذيهم أبدا .

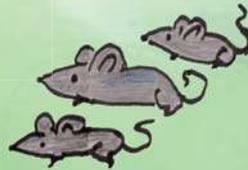
وبالفعل ذهب في اليوم التالي كبير الفئران ومعه فردين من عائلة الفئران إلى القط الشرس ،وعندما راهم القط الشرس اندهش إثم قال لهم :لماذا جئتم إلى هنا ألا تخافوا مني ؟ رد عليه كبير الفئران قائلا :نحن جئنا إليك لتحدث معك لأننا نريد أن نكون أصدقاء لك ونريدك ألا تؤذي أي فرد منا ، فرد القط الشرس وهو متعجب قائلا : انتم تريدون أن تكون أصدقاء؟! إنني كنت اعتقد أنكم تكرهونني لما افعله معكم .

فقال كبير الفئران :يمكننا أن نسامحك على أفعالك السيئة معنا على شرط أن تتركنا نعيش في سلام معك .

فقال القط الشرس :إنني موافق أن اكون صديق إليكم لكن بشرط ، هو ان تحضروا لي الطعام كل يوم كما تحضرون لأنفسكم ، فقال له كبير الفئران :إننا موافقون على ذلك .

فرح القط الشرس بهذا الاتفاق لأنه لن يتعب مرة أخرى في إحضار طعامه وانه سيكون له أصدقاء كثيرون ،وبالفعل عاش الجميع في سلام وكان يحضر الفئران كل يوم الطعام الى القط الشرس
الحكمة من تلك القصة :

بالطبع تلك القصة ليست حقيقية لكننا يمكننا ان نتعلم شئ وهو اننا يمكننا كسب ود الاخرين وعمل صداقات من خلال بعض الكلمات الطيبة والافعال الطيبة التي نقدمها للاخرين .

فلسطين جنين من ، سنة 13 ، ربابعة بتول :سرد
انكا الثقافات تبادل مركز ثقافي وسيط مترجم أحمد فراس :ترجمة
اليونان ، أثينا من ، 35 ، ديماكوبولوس ديموستينيس :توضيحي رسم
الجزائر ، بويرا من ، 41 ، عباس حكيم

Ο Τρειπθαμίτης

Μια φορά και έναν καιρό, σε μία χώρα που διοικούσε ένας Βασιλιάς, ζούσαν τρεις αδερφές που ήταν ορφανές και πολύ φτωχές. Ο Βασιλιάς είχε δώσει διαταγή να μη δουλεύει κανένας με το που έδυε ο ήλιος. Οι τρεις αδερφές όμως, έπρεπε να δουλέψουν γιατί αλλιώς θα πέθαιναν από την πείνα. Προκειμένου να μη τις ανακαλύψουν, βάζανε κάθε βράδυ χοντρά πανιά στα παράθυρα για να μη φαίνεται το φως, ενώ έραβαν υφάσματα στον αργαλειό.

Το σπίτι ήταν παλιό και βρώμικο, γεμάτο ποντίκια, τα οποία άρχισαν να τρώνε τα πανιά που κάλυπταν τα παράθυρα, ώσπου κάποια στιγμή πέρασε το φως από μία τρύπα. Ένας στρατιώτης, που έκανε περίπολο εκείνο το βράδυ, παρατήρησε το φως που έβγαινε από το παλιό αυτό σπίτι, και πλησίασε να δει τι συμβαίνει χτυπώντας την πόρτα των κοριτσιών στο όνομα του νόμου.

Η μεγάλη αδερφή, τρομοκρατημένη και μη μπορώντας να κάνει αλλιώς, άνοιξε την πόρτα. Τότε, ο στρατιώτης κατάλαβε πως όλες οι αδερφές ήταν ξύπνιες και δούλευαν. Αποφάσισε λοιπόν, να τις πάει κατευθείαν στον Βασιλιά για να δώσουν εξηγήσεις και να τιμωρηθούν.

Φτάνοντας πια στο παλάτι, ο Βασιλιάς ρωτά πρώτα τη μεγαλύτερη αδερφή να του αναφερθεί:

- « Πες μου εσύ, η μεγαλύτερη, τι ακριβώς κάνετε στο σπίτι το βράδυ ενώ έχω δώσει εντολή να μη δουλεύει κανείς όταν πέφτει ο ήλιος;»

- «Έ να, εγώ απλά σηκώθηκα να πάω στην τουαλέτα». Είπε η μεγάλη αδερφή, και ο Βασιλιάς εξοργίστηκε με το ψέμα της και στράφηκε στη μεσαία σε ηλικία αδερφή ζητώντας της το λόγο.

- « Εγώ να, κοιμόμουνα και σηκώθηκα να πιώ νερό γιατί διψούσα πάρα μα πάρα πολύ! »

Ο Βασιλιάς θύμωσε ακόμα πιο πολύ που σχεδόν εξερράγη με την απάντηση της μεσαίας αδερφής και χωρίς να δώσει το λόγο στη μικρότερη αδερφή, δίνει διαταγή στους υπηκόους του να τις εκτελέσουν.

Εαφνικά, ο Πρίγκιπας, ο γιος του Βασιλιά τον διακόπτει και του ζητά να αφήσει και τη μικρότερη αδερφή να μιλήσει πριν τις εκτελέσουν. Ο Βασιλιάς του κάνει τη χάρη και δίνει το λόγο στη μικρότερη αδερφή.

- « Πες μας λοιπόν και εσύ μικρή, πες μας τι κάνετε στο σπίτι τη νύχτα;»

- « Λυπάμαι που οι δύο μεγαλύτερες αδερφές μου φοβούνται να πουν την αλήθεια, εγώ όμως θα σας τα πω όλα για να ξέρετε πόσο δύσκολα περνάμε και τι μας οδήγησε στο να παραβούμε το νόμο που έχετε θεοπίσει. Είμαστε ορφανές από πολύ μικρές, και πολύ φτωχές. Το μόνο που έχουμε είναι αυτό το παλιό σπίτι που είναι έτοιμο να καταρρεύσει. Γι' αυτό και πρέπει να δουλεύουμε σκληρά για ένα κομμάτι ψωμί. Ράβουμε υφάσματα ολημερίς και ολονυχτίς για να τα πουλήσουμε και να μπορούμε να ζήσουμε! Αυτή είναι η αλήθεια μας μεγαλειότατε! »

Ο Πρίγκιπας ερωτεύτηκε κεραυνοβόλα τη μικρή αδερφή που με τόσο θάρρος και πυγμή ομολόγησε την αλήθεια και παρακάλεσε τον πατέρα του να μην τις εκτελέσει. Η Βασίλισσα όμως, η μητέρα του, του ζητά να λογικευτεί και να αφήσει τον πατέρα του να κάνει το καθήκον του. Ο Βασιλιάς ωστόσο, ακούει το γιο του και τις αφήνει ελεύθερες. Ο Πρίγκιπας ζητά αμέσως το χέρι της μικρής αδερφής και την παντρεύεται.

Μετά από λίγες μέρες, ο Βασιλιάς αρρωσταίνει βαριά και πεθαίνει, και έτσι, ο Πρίγκιπας γίνεται ο νέος Βασιλιάς και φεύγει να πολεμήσει αφήνοντας έγκυο τη μικρή αδερφή να ζει στο παλάτι με τη μητέρα του, τη Βασίλισσα.

Εννιά μήνες μετά, η μικρή αδερφή γεννά τον πρωτότοκο γιο του Βασιλιά, τον Αυγερινό. Η μάνα του Βασιλιά όμως, επειδή ποτέ της δεν συμπαθήσε τη νύφη της, της πήρε το μωρό από τα χέρια και αντί αυτού, της έβαλε ένα κουτάβι. Έβαλε το μωρό σε ένα καλάθι και το πέταξε στο ποτάμι. Έπειτα έγραψε ένα γράμμα στο γιο της λέγοντας: «Αχ γιε μου, σκύλα γυναίκα παντρεύτηκες, κουτάβια σου γεννάει».

Ο Βασιλιάς μη μπορώντας να το πιστέψει επέστρεψε στο παλάτι όπου και αντίκρισε τη γυναίκα του να ανατρέφει το κουτάβι. Έφυγε, λοιπόν, ζανά να πολεμήσει αφήνοντάς την έγκυο για δεύτερη φορά.

Μετά από εννιά μήνες, η μικρή αδερφή φέρνει στον κόσμο τον δεύτερο γιο του Βασιλιά, το Φεγγάρι. Η μάνα του το ξαναπαίρνει από την αγκαλιά της και αντί αυτού βάζει ένα γουρούνι. Βάζει το μωρό στο καλάθι, το πετάει στο ποτάμι και γράφει στο Βασιλιά: «Αχ γιε μου, γουρούνα γυναίκα πήρες, γουρουνάκια σου γεννάει».

Ο Βασιλιάς ακόμα πιο ταραγμένος, επιστρέφει στο παλάτι και αντικρίζει τη γυναίκα του να ανατρέφει ένα γουρούνι. Λυπημένος λοιπόν, φεύγει για τον πόλεμο αφήνοντας για τρίτη φορά έγκυο τη μικρή αδερφή.

Μετά από εννιά μήνες, έρχεται στον κόσμο η κόρη του Βασιλιά, η Πούλια. Η μάνα του και πάλι, παίρνει το μωρό, το βάζει στο καλάθι, το πετάει στο ποτάμι και βάζει στη θέση του ένα γαϊδούρι. Γράφει λοιπόν και πάλι στο γιο της: «Αχ γιε μου, γαϊδούρα γυναίκα παντρεύτηκες, γαϊδουράκια σου γεννάει».

Ο Βασιλιάς απελπισμένος πια, χωρίζει τη μικρή αδερφή και τη διατάζει να γίνει υπηρέτρια στο παλάτι.

Όλο αυτόν τον καιρό όμως, τα καλάθια με τα μωρά τα έβρισκε ένας μπαξεβάνης, ο οποίος και τα ανέθρεψε για δεκαοχτώ χρόνια. Κάποια στιγμή όμως, η μάνα του Βασιλιά έμαθε ότι ζουν τα τρία παιδιά, έβαλε κουρέλια για ρούχα και πήγε στο κτήμα του μπαξεβάνη κάνοντας τη ζητιάνα με σκοπό να καταφέρει με κάποιο τρόπο να βάλει τα παιδιά του γιου της σε κίνδυνο και να τα σκοτώσει για να μην εμφανιστούν ποτέ. Βλέποντας, λοιπόν, η μεταμφιεσμένη Βασίλισσα τον μπαξεβάνη να φροντίζει τον όμορφο κήπο του, του λέει:

- « Αχ βρε μπαξεβάνη! Τι όμορφο κήπο έχεις και τι προκομένα παιδιά! Όλα τα 'χεις! Τι καλά που θα ήσουν όμως, αν είχες και το "χρυσό δρεπάνι" που με दाύτο τη δουλειά ενός μήνα την κάνεις σε μια μέρα! Απλά πρόσεχε, γιατί το φυλάει ο αρχηγός των λύκων, στο κόκκινο δάσος! Γιατί δε στέλνεις τον Αυγερινό να σου το φέρει; »

Ακούγοντας τα λόγια της ζητιάνας, ο Αυγερινός αποφάσισε να πάει να φέρει το δρεπάνι για χάρη του πατέρα του. Έλα όμως, που ο Αυγερινός ήταν πολύ γρήγορος και σβέλτος, που κατάφερε να πάρει το “χρυσό δρεπάνι” μέσα από το στόμα του λύκου χωρίς να το καταλάβει. Τότε, η κακιά Βασίλισσα που παρίστανε τη ζητιάνα, έσκασε από το κακό της, αλλά δε το έβαλε κάτω. Λέει λοιπόν στον μπαξεβάνη την επόμενη μέρα:

- «Αχ, βρε μπαξεβάνη μπράβο σου! Τι παλικάρι ρωμαλέο ο Αυγερινός! Γιατί δε στέλνεις τώρα και τον γιο σου το Φεγγάρι να σου φέρει τον “μαγικό νερόμυλο” και θα γλιτώσεις την κούραση για το πότισμα μια για πάντα! Αλλά το νερόμυλο, τον φυλάει το μεγαλύτερο δηλητηριώδες φίδι της άγριας ζούγκλας!»

Ακούγοντας αυτά τα λόγια, το Φεγγάρι έφυγε αμέσως για την άγρια ζούγκλα, για να φέρει το “μαγικό νερόμυλο” στον πατέρα του, που τόσο πολύ αγαπούσε. Το φεγγάρι επειδή ήταν αόρατο και πολύ δυνατό, κατάφερε με το σπαθί του να σκοτώσει το φίδι και να πάρει το νερόμυλο σπίτι.

Η κακιά Βασίλισσα δεν πίστευε ότι το Φεγγάρι θα νικούσε το φίδι, αλλά δεν το έβαλε και πάλι κάτω. Ξαναπερνά από το σπίτι του Μπαξεβάνη και του λέει:

- «Μα τι ωραία που είσαι τώρα με το “χρυσό δρεπάνι” και το “μαγικό νερόμυλο”! Θα ήσουν ακόμα καλύτερα όμως, αν είχες και τον “Τρειπθαμίτη” στη δούλεψή σου!»

- «Ποιος είναι ο “Τρειπθαμίτης”;», ρωτά ο Μπαξεβάνης.

- «Ο “Τρειπθαμίτης” είναι ένα πλάσμα που ζει σε ένα πηγάδι και είναι ίσο με τρεις πιθαμές.

Είναι πανούργο, μα και τόσο σοφό και έξυπνο που θα σου δώσει τις καλύτερες συμβουλές για να φτιάξεις τον καλύτερο κήπο του κόσμου! »

- « Θα πάω να τον φέρω τότε!», φώναξε ο Αυγερινός.

- «Πρόσεχε όμως, γιατί αν δεν καταφέρεις να τον πιάσεις απ' τα μαλλιά με το που βγει από το πηγάδι, θα σε μαρμαρώσει!»

Έτσι, ο Αυγερινός ξεκίνησε να πάει να φέρει τον Τρειπθαμίτη! Ο Τρειπθαμίτης όμως βγαίνοντας από το πηγάδι τον κατάλαβε, και πριν ο Αυγερινός προλάβει να τον πιάσει από τα μαλλιά, τον μαρμάρωσε!

Μόλις το Φεγγάρι έμαθε ότι ο αδερφός του μαρμάρωσε, αποφάσισε να πάει αυτός στον Τρειπθαμίτη, να τον πιάσει και να του ζητήσει να ζωντανέψει τον αδερφό του. Όταν όμως πλησίασε το πηγάδι, ο Τρειπθαμίτης τον κατάλαβε και πρόλαβε να τον μαρμαρώσει και αυτόν πριν τον πιάσει από τα μαλλιά!

Μαθαίνοντας ο Μπαξεβάνης τα νέα, κατέρρευσε και έβαλε τα κλάματα.

Βλέποντας η Πούλια τον πατέρα της να κλαίει, αποφάσισε να πάει αυτή να πιάσει τον Τρειπθαμίτη για να σώσει τα αδέρφια της και να δώσει την ευτυχία του Μπαξεβάνη πίσω.

- « Πατέρα μου, θα πάω εγώ να βρω τον Τρειπθαμίτη και να στον φέρω εδώ. »

Η Πούλια ήταν ένα πολύ καλόκαρδο και έξυπνο κορίτσι που πάντα της άρεσε να βοηθάει τους ανθρώπους που το είχαν ανάγκη. Έτσι, στον δρόμο για το πηγάδι, συνάντησε μια γιαγιούλα που κουβαλούσε ένα βαρύ σεντούκι με πράγματα για το σπίτι της. Χωρίς δεύτερη σκέψη, η Πούλια προσφέρθηκε να βοηθήσει τη γιαγιά και να κουβαλήσει τα πράγματά της.

Η γιαγιούλα εκτίμησε πολύ την πράξη της Πούλιας, την ευχαρίστησε και τη ρώτησε αν θέλει να κάτσει να φάει μαζί της. Η Πούλια τότε αρνήθηκε και είπε στη Γιαγιά ότι βιάζεται γιατί θέλει να πάει να πιάσει τον Τρειπθαμίτη, για να σώσει τα μαρμαρωμένα αδέρφια της.

Τότε, η γιαγιά πετάχτηκε από την καρέκλα της, και της είπε: - « Πρόσεχε κορίτσι μου, μην σε μαρμαρώσει και σένα! Αν θέλεις να πιάσεις τον Τρειπθαμίτη, πρέπει να πας γύρω γύρω από το πηγάδι τρεις φορές και να φωνάξεις δυνατά:

“Τρειπθαμίτης μία! Τρειπθαμίτης δύο! Τρειπθαμίτης τρεις”! Και μόλις αυτός βγει από το πηγάδι, να τον πιάσεις αμέσως από τα μαλλιά και να του ζητήσεις να ξεμαρμαρώσει όλο τον κόσμο που κρατά μαρμαρωμένο. Τότε και μόνο θα γίνει για πάντα δικός σου!

Η Πούλια αφού ευχαρίστησε τη γιαγιά φεύγει, και αφού πλησιάζει στο πηγάδι, κάνει τον γύρο τρεις φορές και φωνάζει δυνατά:

- « Τρειπθαμίτης μία! Τρειπθαμίτης δύο! Τρειπθαμίτης τρεις! »

Ξάφνου, πετάγεται από το πηγάδι ο Τρειπθαμίτης και η Πούλια τον αρπάζει από τα μαλλιά, και του λέει:

- « Πανούργε! Σε διατάζω να ξεμαρμαρώσεις όλο τον κόσμο που τόσα χρόνια κρατάς μαρμαρωμένο! »

Έτσι κι έγινε! Η Πούλια ελευθέρωσε τα δυο αδέρφια της και γύρισαν όλοι μαζί στο σπίτι του Μπαξεβάνη.

Ο Τρειπθαμίτης έγινε πια μέλος της οικογένειας και με όλα τα εργαλεία και τις σοφές του ιδέες, η οικογένεια του μπαξεβάνη κατάφερε να φτιάξει τον πιο όμορφο κήπο του κόσμου.

Η ομορφιά του κήπου έφτασε στα αυτιά του Βασιλιά, του έκανε μεγάλη εντύπωση και κάλεσε όλη την οικογένεια του μπαξεβάνη για να τους κάνει το τραπέζι και να τους τιμήσει.

Στο τραπέζι βέβαια, ήταν και η μητέρα του Βασιλιά που είχε σκάσει από το κακό της με όλα αυτά, αλλά δεν μπορούσε να κάνει τίποτα πια. Επίσης, στο τραπέζι σέρβιρε και η πρώην γυναίκα του Βασιλιά, που μόλις την χώρισε, την έκανε υπηρέτρια.

Όταν λοιπόν κάθισαν όλοι στο τραπέζι, ο Βασιλιάς ενθουσιάστηκε με όλα τα παιδιά, αλλά και τον Τρειπθαμίτη που είχε πολύ χιούμορ και ωραίο λόγο. Έτσι, είπε στον Τρειπθαμίτη να του ζητήσει ότι χάρη θέλει γιατί τον συμπάθησε πολύ!

Η κακιά μητέρα του Βασιλιά εξοργίστηκε με όλο αυτό και ζήτησε να τελειώσει το δείπνο τους γιατί κουράστηκε και ήθελε να κοιμηθεί. Τότε, ο Τρειπθαμίτης πετάχτηκε και είπε:

- « Όχι Βασίλισσά μου! Κάτσε εδώ μαζί μας, γιατί θέλω να ακούσεις την ιστορία μου! Θα σου αρέσει πολύ! Και θα σας παρακαλέσω να φωνάξετε και την υπηρέτρια, την πρώην γυναίκα του Βασιλιά, να κάτσει στο τραπέζι μαζί μας».

Αφού και η μικρή αδερφή κάθισε στο τραπέζι, ο Τρειπθαμίτης άρχισε να διηγείται όλη την ιστορία από την αρχή. Όταν η μάνα του Βασιλιά κατάλαβε ότι θα την αποκαλύψει, ζήτησε να πάει τουαλέτα. Ο Βασιλιάς όμως, την ανάγκασε να κάτσει στο τραπέζι και να μη σηκωθεί για κανένα λόγο.

Τότε, ο Τρειπθαμίτης αποκάλυψε την αλήθεια μπροστά σε όλους. Ο Βασιλιάς σάστισε και άρχισε να δακρύζει, ρωτώντας την μητέρα του αν είναι αλήθεια όλα αυτά. Εκείνη, μη μπορώντας να κάνει αλλιώς, ομολόγησε.

Ο Βασιλιάς φώναξε αμέσως τους στρατιώτες να την φυλακίσουν και ξαναπαντρεύτηκε την μικρή αδερφή που τόσο αγαπούσε για να ζήσουν μαζί με τα παιδιά τους. Ο μπαξεβάνης έφτιαξε τον πιο όμορφο κήπο του παλατιού με τη βοήθεια του Αυγερινού, του Φεγγαριού και της Πούλιας, και ζήσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα...

Αφήγηση: Χρήστος Παπακυρίτης, 88 ετών, από τα Καλυβάκια Καρδίτσας

Εικονογράφηση: Έμιλι Λα Μασσόν, 23 ετών από το Παρίσι, Γαλλία

Μισέλ Φιάντα, 15 ετών, από τη Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό

Κωστής Πετράκος, 30 ετών, από την Καρδίτσα, Ελλάδα

Le Tryptamite

Il était une fois, dans un pays dirigé par un roi, trois sœurs orphelines et très pauvres. Le roi avait ordonné que personne ne travaille dès le coucher du soleil. Mais les trois sœurs ont dû travailler parce qu'autrement elles mourraient de faim. Pour ne pas les découvrir, elles mettaient des chiffons épais sur les fenêtres chaque nuit pour que la lumière ne puisse pas être vue, pendant qu'elles cousaient des tissus sur le métier à tisser.

La maison était vieille et sale pleine de souris, qui ont commencé à manger les tissus qui couvraient les fenêtres, de telle sorte qu'à un certain moment la lumière a commencé de sortir d'un trou. Un soldat, en patrouille cette nuit là, a remarqué la lumière sortant de cette maison et il a approché pour voir ce qui se passait en frappant à la porte des filles au nom de la loi. La sœur aînée, terrifiée et incapable de faire autrement, a ouvert la porte. Le soldat s'est donc rendu compte que toutes les sœurs étaient éveillées et elles travaillaient et il a décidé de les emmener directement chez le Roi pour les faire donner des explications et être punies.

En arrivant au palais, le Roi demande tout d'abord à la sœur aînée de lui donner des explications:

«Dis-moi, toi, la plus âgée, que faites-vous exactement à la maison pendant la nuit tant que j'ai commandé que personne ne travaille après le coucher du soleil?». « Oh bon, je viens de me lever pour aller aux toilettes. », a répondu la sœur aînée, et le Roi, indigné de son mensonge, s'est tourné vers la deuxième sœur en lui demandant ses explications. «Moi, je dormais et je me suis levée pour boire de l'eau parce que j'avais vraiment soif.»

Le Roi était encore plus en colère qu'il a presque explosé avec la réponse de la deuxième sœur et sans donner la parole à la sœur cadette, il ordonne à ses sujets de les exécuter.

Tout à coup, le prince, le fils du Roi lui interrompt et lui demande de laisser la petite sœur parler avant de les exécuter. Le roi lui fait la faveur et donne la parole à la petite sœur. «Alors dis-nous, petite, dis-nous ce que vous faites à la maison pendant la nuit?». «Je suis désolée que mes deux sœurs aînées ont peur de dire la vérité, mais je vais tout vous dire pour que vous sachiez que nous passons des jours très difficiles et ce qui nous a conduit à ne pas respecter la loi que vous avez instituée. Nous sommes orphelines de très jeunes et très pauvres. Tout ce que nous avons, c'est cette vieille maison qui va s'effondrer. C'est pourquoi nous devons travailler dur pour un morceau de pain.

Nous cousons des tissus toute la journée et toute la nuit pour les vendre et pouvoir vivre. C'est notre vérité, Votre Majesté ».

Le prince est tombé amoureux de la petite sœur qui avec tant de courage a avoué la vérité et il prie son père de ne pas les exécuter. Mais la Reine, sa mère, lui demande de raisonner et de laisser le roi faire son devoir. Cependant, le Roi écoute son fils et il les laisse libres. Le Prince demande immédiatement la main de la petite sœur et l'épouse.

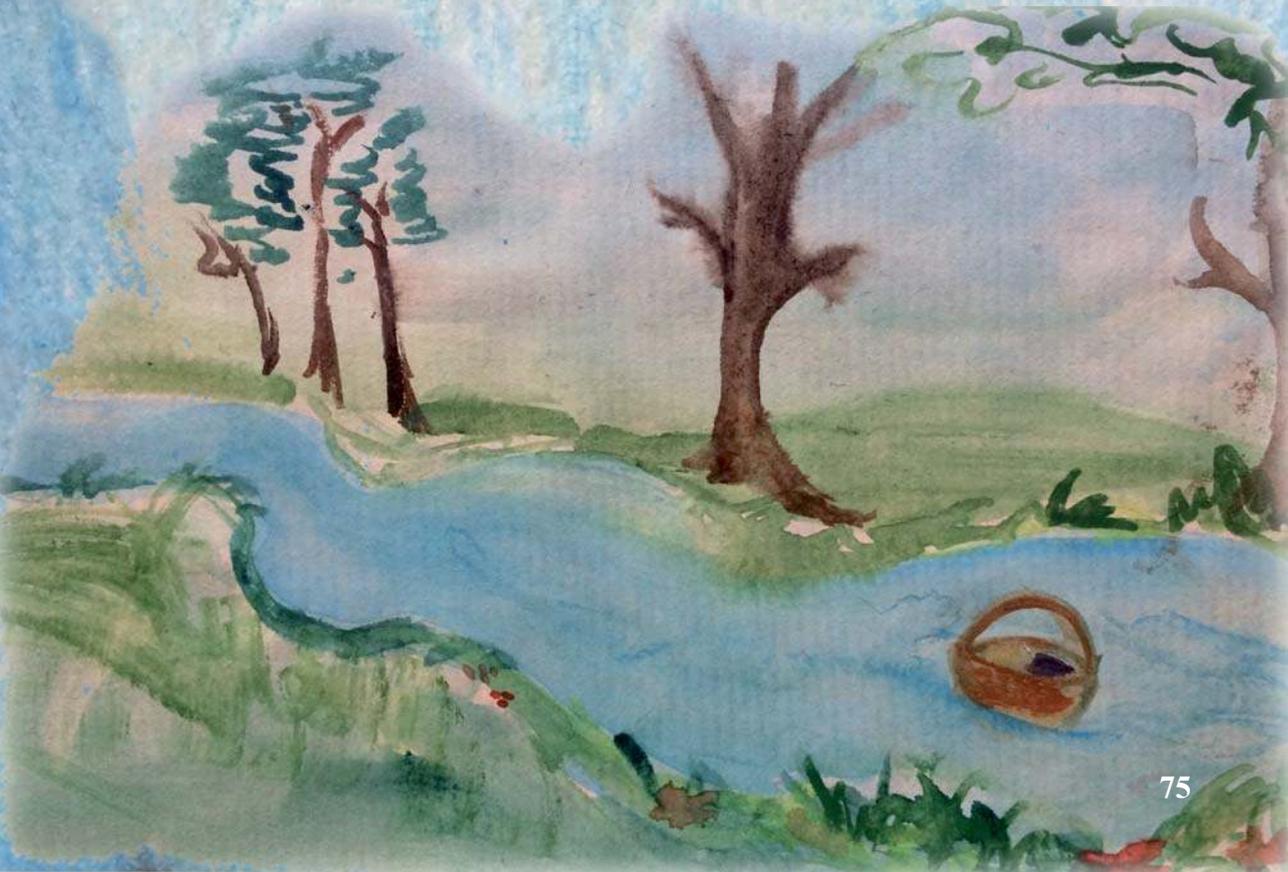
Après quelques jours, le Roi tombe malade et meurt, ainsi le prince devient le nouveau roi et part à se battre en laissant la petite sœur enceinte de vivre dans le palais avec sa mère, la Reine.

Neuf mois plus tard, la petite sœur donne naissance au fils aîné du roi, Etoile du matin. Mais la mère du roi, parce qu'elle n'a jamais aimé sa belle-fille, elle a pris le bébé de ses bras et elle a mis à sa place un chiot. Elle a mis le bébé dans un panier et l'a jeté dans la rivière. Puis elle a écrit une lettre à son fils en disant: «Oh mon fils, femme chienne tu t'es marié avec, elle donne naissance à tes chiots». Incapable de le croire, le Roi est retourné au palais où il a vu sa femme nourrir le chiot. Il est donc reparti pour se battre, en la laissant enceinte pour la deuxième fois.

Neuf mois après, la petite sœur apporte au monde le deuxième fils du Roi, la Lune. Sa mère le reprend de ses bras et met un cochon à sa place. Elle met le bébé dans le panier, le jette dans la rivière et écrit au roi:

«Oh mon fils, femme cochon tu t'es marié avec, elle donne naissance à tes cochons ». Le Roi, encore plus agité, revient au palais et voit sa femme nourrir un cochon. Encore plus triste, il part pour la guerre en laissant la petite sœur enceinte pour la troisième fois.

Neuf mois après, la fille du Roi, les Pouilles, vient au monde. Sa mère prend encore le bébé, le met dans le panier, le jette à la rivière et met à sa place un âne. Alors elle écrit à nouveau à son fils: «Ah mon fils, femme âne tu t'es marié avec, elle donne naissance à tes ânes». Désespéré, le Roi divorce de la petite sœur et lui ordonne de devenir servante au palais.

Pourtant, tout ce temps les paniers avec les bébés ont été trouvés par un baxevan, qui les a élevés pendant dix-huit ans. Mais un jour, la mère du roi a appris que les trois enfants étaient vivants, elle a mis des chiffons pour les vêtements et elle est allée à la propriété du baxevan en faisant la mendicante afin de réussir à mettre les enfants de son fils en danger et les tuer pour qu'ils ne puissent jamais apparaître.

La reine déguisée, voit alors le baxevan prendre soin de son beau jardin et elle lui dit :
« Oh, baxevan !

Quel beau jardin et quels enfants avancés tu as! Tu as tout! Mais ce serait bien, si tu aurais la faucille d'or pour faire le travail d'un moi dans une journée! Mais fais attention, car il est gardé par le chef des loups dans la forêt rouge! Pourquoi tu n'envoies pas l'Etoile du matin pour te l'apporter?». ».

Écoutant les paroles de la femme, l'Etoile du matin a décidé d'aller chercher la faucille pour l'amour de son père. Mais l'Etoile du matin était très rapide et agile et il a réussi de prendre la faucille à travers la bouche du loup sans le réaliser.

Ensuite la Reine méchante qui faisait la mendicante était encore en colère mais elle n'a pas arrêté . Alors, le lendemain, elle dit au baxevan: «Oh, c'est bon pour toi baxevan! Quel brave garçon l'Etoile du matin! Pourquoi tu n'envoies pas ton fils la Lune maintenant pour t'apporter le moulin à eau magique et tu éviteras la fatigue pour l'arrosage à jamais. Mais le moulin à eau est gardé par le plus grand serpent venimeux de la jungle. »

En entendant ces paroles, La Lune est partie tout de suite pour la jungle pour apporter le moulin à eau magique à son père qu'il aimait tellement. La Lune, étant invisible et très fort, a réussi avec son épée à tuer le serpent et à ramener le moulin à eau à la maison. La Reine méchante ne croyait pas que la Lune avait tué le serpent, mais elle n'a pas arrêté à nouveau.

Elle rentre à la maison du baxevan et lui dit: «Regarde - toi maintenant avec la faucille d'or et le moulin à eau magique! Mais tu serais encore mieux si tu avais le Tryptamite à ton service! ».

«Qui est Tryptamite?», demande le baxevan. Tryptamite est une créature qui vit dans un puits et qui est égale à trois pouses. C'est astucieux, mais si sage et intelligent qu'il te donnera les meilleurs conseils pour faire le meilleur jardin du monde!». «Je vais le chercher alors», l'Etoile du matin a crié. «Mais fais attention, parce que si tu n'arrives pas à l'attraper par les cheveux pendant qu'il sort du puits, il te fossilisera!».

Alors l'Etoile du matin est parti chercher Tryptamite ! Mais Tryptamite, sortant du puits, l'a compris, et avant qu'il l' attrape par les cheveux, il l'a fossilisé!

Dès que la Lune a appris que son frère avait été fossilisé, il a décidé d'aller lui-même à Tryptamite, pour lui demander d'amener son frère à la vie. Mais quand il s'est approché du puits, Tryptamite l'a compris et a réussi à le fossiliser aussi avant qu'il l'attrape des cheveux! En apprenant les nouvelles, Baxevan s'est effondré et il a commencé à pleurer.

Voyant son père pleurer, Pouilles, a décidé d'aller chercher Tryptamite pour sauver ses frères et rendre le bonheur de Baxevan. «Mon père, je vais trouver Tryptamite et je l'amènerai ici». Pouilles était une fille très gentille et intelligente qui aimait toujours aider les personnes qui en avaient besoin.

Alors, sur le chemin vers le puits, elle a rencontré une mamie qui portait un coffre lourd avec des choses pour sa maison. Sans hésiter, Les Pouilles, a décidé d'aider la grand-mère et de porter ses affaires. La grand-mère a beaucoup apprécié l'acte des Pouilles, l'a remerciée et a demandé si elle voulait s'asseoir et manger avec elle pour sa bonne action. Les Pouilles alors, a refusé et elle a dit à la grand-mère qu'elle était pressée parce qu'elle voulait aller attraper Tryptamite pour sauver ses frères. Puis la grand-mère a sauté de sa chaise et lui a dit: « Fais attention, ma fille, de ne pas te fossiler toi aussi! Si tu veux attraper Tryptamite, il faut faire le tour du puits lentement et crier fort :

Tryptamite un! Tryptamite deux! Tryptamite trois! Et quand il sortira du puits, attrape-lui immédiatement par les cheveux et demande-lui de démêler tous les gens qu'il a fossilé. Seulement à ce moment-là il deviendra le tien pour toujours!

Les Pouilles, après avoir remercié la grand-mère, part, et quand elle s'approche du puits, elle fait le tour trois fois, et elle crie avec une voix forte: «Tryptamite un!Tryptamite deux! Tryptamite trois!» Soudainement, Tryptamite a sauté de puits et les Pouilles l'attrape par les cheveux et lui dit: «Astucieux! Je t'ordonne de démêler tout le monde que tu as gardé fossilé pendant des années!»

C'est comme ça que ça s'est passé. Les Pouilles a libéré ses deux frères et ils sont partis tous ensemble chez Baxevan. Tryptamite est devenu membre de la famille et avec tous ses outils et ses idées sages, la famille de Baxevan a réussi à construire le plus beau jardin du monde.

La beauté du jardin est arrivée aux oreilles du Roi, elle lui fait une forte impression et il a invité toute la famille de Baxevan à manger avec lui et les honorer de

cette manière. A table, bien sûr, se trouvait la mère du Roi qui s'était enfuie en rage avec tout cela, mais elle ne pouvait plus rien faire. Aussi, la table était servie par la femme précédente du Roi, qui, dès son divorce, lui a fait une servante.

Alors, quand tout le monde était assis à table, le roi était ravi de tous les enfants, mais aussi de Tryptamite qui avait beaucoup d'humour et un discours intéressant.

Alors, il a dit à Tryptamite de lui demander quelle faveur il voudrait parce qu'il l'aimait beaucoup! La méchante mère du Roi était furieuse contre tout cela et elle a demandé à finir leur dîner parce qu'elle était fatiguée et elle voulait dormir! Puis Tryptamite a sauté et il a dit: «Non, ma Reine! Assieds-toi avec nous parce que je veux que tu entendes mon histoire! Tu l'aimeras beaucoup! Et je vous supplie d'appeler la servante pour s'asseoir à la table avec nous». Quand la petite sœur s'est assise à la table, Tryptamite a commencé à raconter toute l'histoire. Quand la mère du Roi a compris qu'il allait la révéler, elle a demandé d'aller aux toilettes. Mais le roi l'a forcée de s'asseoir sur la table et ne pas se lever pour aucune raison. Ensuite, Tryptamite a dit toute la vérité devant tout le monde. Le Roi a abasourdi et a commencé à pleurer en demandant à sa mère si tout cela était vrai. Elle, incapable de faire autrement, elle a tout avoué et le Roi a immédiatement demandé aux soldats de l'emprisonner et il s'est remarié avec la petite sœur qu'il aimait tant pour vivre avec leurs enfants! Baxevan a fait le plus beau jardin du palais avec les enfants du Roi qu'il a grandi, et ils vécurent heureux pour toujours...

Narration: Christos Papakyritsis, 88 ans, de Kalyvakia, Karditsa, Grèce

*Traduction: Amalia Koulouri, Interprète - Traductrice,
AN.KA. S.A., Centre Interculturel « Stavrodromi »*

Illustration: Emilie La Masson, 23 ans, de Paris, France

Michel Fiada, 15 ans, de la République démocratique du Congo

Kostis Petrakos, 30 ans, de Karditsa, Grèce

تريتاميت

ذات مرة ، في بلد من البلدان ، التي كان يحكمها ملك ، كان يعيش بها ثلاث شقيقات يتيمات وفقراء للغاية. أمر الملك ألا يعمل أحد بعد مغيب الشمس. لكن كان على الأخوات الثلاث أن يعملن وإلا فإنهن سيموتن جوعاً ولكي لا يتم اكتشافهم عند العمل في الليل ، كانوا يضعن أقمشة سميكة على النوافذ كي لا يرى أحدا الضوء ، بينما كانوا يخيطنون الأقمشة على النول. كان منزلهم قديماً وقذراً مليئاً بالفئران ، التي بدأت تأكل القماش الذي يغطي النوافذ ، حتى خرج الضوء من نوافذ المنزل . لاحظ جندي كان يقوم بدورية في تلك الليلة الضوء القادم من ذلك المنزل واقترب ليرى ما يحدث ، طرق باب الفتيات باسم القانون. فتحت الأخت الكبرى الباب ، خائفة وغير قادرة على فعل شيء آخر. ثم أدرك الجندي أن جميع الأخوات كن مستيقظات ويعملن وقرر أخذهن مباشرة إلى الملك لإعطاء التفسيرات والمعاقبة. عند وصولهم إلى القصر ، طلب الملك أولاً من الأخت الكبرى أن تخبره: "أخبريني أيتها الأكبر سناً ، ماذا تفعلن بالضبط في المنزل ليلاً بينما طلبت ألا يعمل أحد عندما تغرب الشمس؟" "نعم ، لقد قمت للتو للذهاب إلى الحمام." قالت الأخت الكبرى ، فغضب الملك من كذبها والتفت إلى الأخت الوسطى طالباً منها أن تتحدث. "كنت نائماً وقمت لأشرب الماء لأنني كنت عطشائناً جداً جداً". أصبح الملك أكثر غضباً لأنه كاد ينفجر بإجابة الأخت الوسطى ودون إعطاء الكلمة للأخت الصغرى ، أمر رعاياه بإعدامهم. وفجأة قاطعه الأمير نجل الملك وطلب منه السماح للأخت الصغرى

الصغرى بالتحدث قبل إعدامهما. قدم له الملك معروفاً وأعطى الكلمة للأخت الصغرى. "أخبرينا ، أيها البنت الصغيرة ، أخبرينا ماذا تفعلن في المنزل في الليل؟" قالت أنا أسف لأن شقيقتي الأكبر سنأ تخافان من قول الحقيقة ، لكني سأخبركم جميعاً حتى تعرف مدى صعوبة ذلك وما دفعنا إلى خرق القانون الذي سننته أيها الملك . نحن أيتام من صغار السن وفقراء جداً. كل ما لدينا هو هذا المنزل القديم الذي على وشك الانهيار. لهذا السبب علينا أن نعمل بجد للحصول على قطعة خبز. نقوم بخياطة الأقمشة طوال النهار وطوال الليل لبيعها والعيش فيها. هذه هي حقيقتنا يا جلالة الملك. وقع الأمير في حب الأخت الصغيرة التي اعترفت بالحقيقة بشجاعة. توسل الأمير إلى والده ألا يعدها. لكن الملكة ، والدته ، طلبت من الأمير ترك الملك يقوم بواجبه. لكن الملك استمع إلى ابنه واطلق سراحهم. طلب الأمير على الفور يد الأخت الصغيرة ليتزوجها.

وبعد أيام قليلة ، أصيب الملك بمرض خطير وتوفي ، وهكذا أصبح الأمير هو الملك الجديد وغادر للقتال ، تاركاً الأخت الصغيرة زوجته حاملاً لتعيش في القصر مع والدته ، الملكة. بعد تسعة أشهر ، أنجبت الأخت الصغيرة الابن البكر للملك ، واسمته أفغيرينوس . لكن والدة الملك ، لأنها لم تحب عروستها أبداً ، أخذت الطفل من بين ذراعيها وأعطتها جرواً (كلب صغير) بدلاً من ذلك. ووضعت الطفل في سلة ورمته في النهر. ثم كتبت رسالة إلى ابنها قائلة: "يا بني ، أنت تزوجت امرأتا تلد كلاب " لقد ولدت لك جروا ! لم يصدق الملك كلامه ، عاد إلى القصر حيث رأى زوجته تربي الجرو. لذلك غادر للقتال مرة أخرى ، وتركها حامل للمرة الثانية. بعد تسعة أشهر ، أنجبت الأخت الصغيرة ولداً ثانياً للملك اسمه قمر . أخذته أم الملك من ذراعيها مرة أخرى ووضعت لها خنزيراً في

مكانه. وضعت الملكة الطفل في سلة ، وألقته في النهر وكتبت
للملك قائلتا : "يا بني ، لديك زوجة خنزيرة تلد لك خنازير ، عاد
الملك إلى القصر أكثر غضبا ورأى زوجته تربي خنزيراً. بات
اكثر حزناً ، وغادر إلى الحرب من جديد ، تاركاً زوجته حاملاً
للمرة الثالثة. بعد تسعة أشهر ، ولدت بنت للملك اسمتها
بوليا.أخذة والدة الملك الطفلة مرة أخرى ، ووضعته في سلة
والقت به في النهر ووضعته حماراً في مكانه. فكتبت لابنها الملك
مرة أخرى: "يا بني انك تزوجت حمارة ،ها هي تلد لك حميرا
يأس الملك من كل هذا ، طلق زوجته وأمرها بأن تصبح خادمة
في القصر

لكن طوال هذا الوقت كان هناك فلاحا يعثر على السلات التي بها
، الأطفال ، وقام بتربيتهم لمدة ثمانية عشر عاماً. يوم من الأيام
علمت والدة الملك في مرحلة ما أن الأطفال الثلاثة كانوا على قيد
الحياة ، ولبست ملابس قديمة وممزقة وذهبت إلى ذلك المزارع
متوسلة لنتمكن بطريقة ما من الوصول لأبناء الملك وقتلهم من
أجل أن لا تظهر الحقيقة أبدا. إذ رأت

الملكة المتخفية الفلاح وهو يعتني
بحديقته الجميلة ، وقالت له: "آه ، أيها
المزارع النشيط يا لها من حديقة
! جميلة ويا لها من أطفال ناجحين
كيف حصلت على هذا كله! كم
ستكون ناجحا إذا كان لديك أيضًا
المنجل الذهبي الذي يقوم لك بعمل
يوم واحد عمل تحتاج لتتجزه انت
شهرًا كاملاً ! ولاكن احترس ، لأن زعيم الذئب يحرس المنجل في
الغابة الحمراء! لماذا لا ترسل أفغيرينوس لإحضاره لك؟ عندما سمع
أفغيرينوس كلمات المتسولة ، قرر أفغيرينوس الذهاب وإحضار
المنجل من أجل والده، ولكن أفغيرينوس كان سريعًا ورشيقًا للغاية
وتمكن من تمرير المنجل من خلال

فم الذئب دون أن يدرك ذلك. ثم عاد الى البيت
ومعه المنجل . انفجرت الملكة الشريرة من
شرها ، وفي اليوم التالي: قالت للفلاح "آه
أيها الفلاح ، أحسنت! يا له من شاب قوي،
أفغيرينوس! لماذا لا ترسل الآن ابنك قمر

ليحضر لك الطاحونة المائية السحرية وستوفر عليك تعب الري وإلى الأبد. لكن الطاحونة المائية يحرسها أكبر ثعبان سام في الغابة البرية! "عندما سمع قمر هذا الكلام ، غادر قمر على الفور إلى الغابة البرية لإحضار طاحونة الماء السحرية إلى والده الذي كان يحبه كثيرًا. قمر كان غير مرئي وقوي للغاية ، تمكن بسيفه من قتل الأفعى وأخذ الطاحونة المائية إلى منزل والده الفلاح. لم تصدق الملكة الشريرة أن قمر سيهزم الثعبان ، جنت عندما رأت قمر يعود ومعه الطاحونة المائية ، ولكنها استمرت في محاولة جديدة. عادة مرة أخرى إلى الفلاح وقالت له : " ما اجملك الآن بالمنجل الذهبي والطاحونة المائية السحرية! ولكن سيكون من الأفضل إذ كان لديك أيضا التربتاميت !! سال الفلاح ، من هو التربتاميت؟ التربتاميت كائن كوله ثلاثة اشبار فقط يعيش في بئر عميق، إنه ماهر، ولكنه حكيم وذكي جدا أيضًا لدرجة أنه سيقدم لك أفضل نصيحة لإنشاء أفضل حديقة في العالم! " سأذهب وأحضره ! "صاح أغيرينوس لكن كن حذرا ، لأنك إذا لم تتمكن من الإمساك به من شعره عند" خروجه من البئر ، فسوف يجمدك ويجعلك صنما

ذهب افغيرينوس لإحضار الترتاميت إلى والده الفلاح, ولكن الترتاميت
عند خروجه من البئر احس ب افغيرينوس وقام بتجميده وجعله صنما
حجريا قبل أن يتمكن افغيرينوس من الإمساك به من شعره
عندما عرف قمر بخبر أخيه قرر الذهاب إلى الترتاميت ، والقبض عليه
ويطلب منه إحياء أخيه. لكن عندما اقترب من البئر ، فهمه الترتاميتيس
وتمكن من رخامه وجعله صنما قبل أن يمسكه من شعره
,عندما علم الفلاح ما جرى لأبنائه, بدا يبكي, رأت بوليا والدها حزينا
قررت الذهاب و القبض على الترتاميت وانقاض إخوتها وإعادة الفرحة
،لابيها, غادرت بوليا قائلتا لابيها سوف احضرهم لك يا أبي
بوليا بنت حنونه وذكىه كان دائما تحب مساعدة الاخرين, ففي الطريق
إلى البئر رأت عجوزا تحمل صندوقا ثقيل طلبت من العجوز ان تحمله
عنها, حملت الصندوق وذهبت به الى منزل العجوز , قدرت العجوز
بوليا وطلبت منها ان تجلس لتناول الطعام معا, شكرت بوليا العجوز
,وقلت لها انها على عجلت , وإنها ذاهبة لانقاض إخوتها من الترتاميت
عندما سمعت العجوز هذا الكلام فزت عن كرسيها وقالت : احترسي ألا
يجعلك انتي أيضا صنما , إذ كنتي تريدين الإمساك به يجب أن تدورين
حول البئر ثلاث مرات وان تصرخين بصوت عال ترييتاميت
ترييتاميت ترييتاميت ثلاث مرات.وبعد أن يخرج من البئر يجب أن
تمسكين به من شعره وتطلبين منه إعادة الروح

لكل الأصنام وهكذا سوف يصبح ملكك للابد, وبعد أن اقتربت من
 البئر ، فعلت ذلك ثلاث مرات وصرخت بصوت عالٍ: "تريبتاميت
 تريبتاميت اثنان! ثلاثة تريبتاميت! " فجأة ، خرج تريبتاميت من البئر
 وأمسكته بوليا من شعره وقالت له: "أطلب منك تفكيك الناس كلها الذي
 احتفظت بهم اصناما كل السنين ! حدث ذلك. أفرجت بوليا عن شقيقها
 وذهبوا جميعاً إلى منزل الفلاح ومعهم تريبتاميت. أصبح الآن عضواً
 في العائلة ومع كل أدواته وأفكاره الحكيمة ، تمكنت عائلة الفلاح من
 بناء أجمل حديقة في العالم. وصل جمال الحديقة إلى آذان الملك ، وكان
 له تأثير كبير عليه, ودعا جميع أفراد عائلة الفلاح إلى القصر, وطلب
 لتجهيز المائدة لهم وتكريمهم. وعلى الطاولة ، بالطبع ، كانت والدة الملك
 لأنها لم يكن هناك شيء آخر يمكنها فعله. كما خدمت على الطاولة
 زوجة الملك السابقة ، والتي بمجرد طلاقها جعلها خادمة. لذلك عندما
 جلس الجميع على الطاولة ، كان الملك سعيداً بكل العائلة ، وكذلك
 تريبتاميت الذي كان لديه خطاب فكاهي ومثير للاهتمام. فطلب منه
 الملك أن يطلب منه كل ما يريد لأن الملك احبه كثيراً! غضبت والدة
 الملك الشريرة من كل هذا وطلبت إنهاء العشاء لأنها كانت متعبة
 وترغب في النوم! ثم قفز تريبتاميت وقال: "لا يا ملكتي! اجلسي معنا
 لأنني أريدك أن تسمعين قصتي! سوف تعجبك كثيراً! وطلب أن تأتي
 الخادمة، أي زوجة الملك
 السابقة ، لتجلس معنا على
 الطاولة " بعد أن جلست
 الأخت الصغيرة على
 الطاولة ، عندما بدأ
 تريبتاميت في سرد القصة
 كاملة من البداية. أدركت
 والدة الملك أنه سيكشف
 عنها كل ما فعلته ، طلبت
 الذهاب إلى المرحاض
 لكن الملك

أجبرها على الجلوس على الطاولة وعدم النهوض لأي سبب. ثم قال
تريبتاميت الحقيقة كاملة أمام الجميع. ذهل الملك وبدأ يبكي وسأل والدته
إذا كان كل هذا صحيحًا. لم تستطع أن تفعل غير ذلك ، اعترفت بذلك
وقام الملك على الفور بالاتصال بالجنود لسجنها وتزوج من الأخت
الصغيرة التي أحبها كثيرًا ليعيش مع أطفالهم! بنى الفلاح أجمل حديقة
في القصر بمساعدة افغيرينو و قمر و بولبا أبناء الملك، وعاشوا حياة
طيبة ونحن أفضل

، السرد: كريستوس باباكريتسيس ، 88 عامًا
من كاليفاكيا ، كارديتسا اليونان
رسم توضيحي: إميلي لا ماسون ، 23 عامًا ، من باريس ، فرنسا
ميشيل فيادا ، 15 عامًا ، من جمهورية الكونغو الديمقراطية:
ترجمة: فراس أحمد مترجم وسيط ثقافي مركز تبادل الثقافات انكا
كستيس بتراكس ثلاثين عام كرديتسي اليونان

Ο πατέρας με τους τρεις γιους

Μια φορά και έναν καιρό, ζούσε ένας πατέρας με τρεις γιους. Κύριο μέλημα του πατέρα ήταν η εκπαίδευση των γιων του. Πίστευε πως είναι το μεγαλύτερο δώρο που ένας καλός γονιός μπορεί να δώσει στο παιδί του.

Μια μέρα, ο πατέρας αποφάσισε να υποβάλει τα παιδιά του σε μια δοκιμασία. Πήγε λοιπόν, να ζητήσει το χέρι ενός νεαρού κοριτσιού και αποφάσισε να το παντρέψει με όποιον από τους γιους του το άξιζε περισσότερο.

Μια πολύ βροχερή νύχτα, ο πατέρας κάλεσε το νεαρό κορίτσι, το μεταμφίωσε σε κατσίκα, και ο ίδιος ντύθηκε βοσκός. Κρατώντας τη μεταμφιεσμένη νύφη από το χέρι, πήγε πρώτα στον μεγαλύτερο του γιο, χτύπησε την πόρτα, και είπε:

- «Άνοιξε την πόρτα καλέ μου άνθρωπε και βάλε την κατσίκα μου στο σπίτι σου, σε παρακαλώ!

Η καλύβα μου δεν έχει άλλο χώρο και η κατσίκα μου θα πνιγεί απ' τη βροχή!»

Χωρίς ν' αφήσει τον γέρο-βοσκό να τελειώσει, ο μεγαλύτερος γιος απάντησε κατηγορηματικά:

- «Όχι βέβαια! Αυτό είναι αδύνατον! Αυτό το ζωντανό θα μου βρωμίσει το σπίτι! Να φύγεις! »

Χωρίς να πει κουβέντα, ο πατέρας πήρε την όμορφη νύφη και πήγε στο δεύτερό του γιο, χτύπησε την πόρτα και του είπε την ίδια ιστορία. Ο δεύτερος γιος, με τον ίδιο τρόπο, αρνήθηκε να βάλει την κατσίκα σπίτι του και έδιωξε το γέρο-βοσκό.

Ο πατέρας απογοητευμένος πια, πήγε στο σπίτι του νεότερου γιου με την ελπίδα αυτός τουλάχιστον, να έχει διαφορετική συμπεριφορά. Ο τελευταίος λοιπόν, αφού άκουσε προσεκτικά την ιστορία του γέρο-βοσκού και χωρίς καν να τον αφήσει να τελειώσει, του είπε:

- «Βάλε γρήγορα μέσα την κατσίκα και έλα κι εσύ μαζί πριν πνιγείτε κι οι δυο! Έλα να σου δώσω ρούχα να αλλάξεις και φέρε μου την κατσίκα να την βάλω σε ένα ξεχωριστό δώμα.»

Όταν ο γιος πήρε την κατσίκα στα χέρια του, συνειδητοποίησε έκπληκτος ότι η κατσίκα δεν ήταν παρά μία γυναίκα που του είχε παραδώσει ο πατέρας του. Ο πατέρας του, του εξήγησε την δοκιμασία που είχε βάλει σε όλα του τα αδέρφια και πως αυτός είναι ο γιος που αξίζει να πάρει για γυναίκα του το όμορφο κορίτσι.

Την επόμενη μέρα, οι μεγαλύτεροι δύο γιοι, βλέποντας τη γυναίκα του νεότερου, κατάλαβαν ότι είχαν μόλις αποτύχει στη δοκιμασία που τους έβαλε ο πατέρας τους. Από εκείνη την ημέρα ο πατέρας έδωσε στους γιους του το μήνυμα πως πάνω από όλα στη ζωή μας πρέπει να φερόμαστε σαν καλοί άνθρωποι και να βοηθάμε αυτούς που έχουν ανάγκη. Με αυτό τον τρόπο ανταμειβόμαστε και παίρνουμε ό,τι μας αξίζει. Έτσι λοιπόν έκαναν και οι δυο μεγαλύτεροι γιοι στη συνέχεια της ζωής τους ακολουθώντας το παράδειγμα που τους έδωσε ο πατέρας τους.

*Αφήγηση: Ζοζέφ Γιαμπ 42 ετών, από το Καμερούν
Μετάφραση: Σοφία Λάλπα, Διερμηνέας-Μεταφράστρια,
ΑΝ.ΚΑ. Α.Ε.-Διαπολιτισμικό Κέντρο «Σταυροδρόμι»
Εικονογράφηση: Τάρα Άφτζε, ετών 26, από την Πενσυλβάνια, ΗΠΑ*

Le père et ses trois enfants

Il était une fois un père de famille qui avait trois fils. Il s'était toujours soucié de leur bonne éducation, car selon ce père vieilli par l'âge, une bonne éducation est le plus grand cadeau qu'un parent conscient puisse donner à son enfant.

Un beau jour, le père décida de faire subir à tous ses fils un test. Il alla donc demander la main d'une jeune fille pour donner en mariage à un de ses fils, celui qui méritait le plus.

Alors qu'il pleuvait et que le tonnerre grondait dans la nuit noire, le père fit venir la jeune fille et prit soin de la déguiser en chèvre, lui-même s'étant déguisé en berger, commença à faire le porte à porte auprès de ses enfants.

Tenant la fille par la main, il se dirigea d'abord vers la porte de l'ainé de ses trois fils. Après avoir frappé fort à sa porte, il tint ces propos: «Mon cher, ouvre-moi ta porte et prends ma vieille chèvre que la pluie veut achever, car il manque de place dans ma case».

Sans laisser le vieux berger terminer, le fils répondit catégoriquement: «Mais non, cela n'est pas possible, comment voulez-vous salir ma maison avec cette bête?»

Sans ajouter un autre mot, le père continua chez le deuxième fils en espérant à un comportement meilleur et lui tint les mêmes propos. Ce dernier aussi afficha un refus sans commune mesure. Le père, déçu, continua chez le benjamin. Après avoir écouté attentivement et sans même laisser terminer le vieux berger, ce dernier déclara:

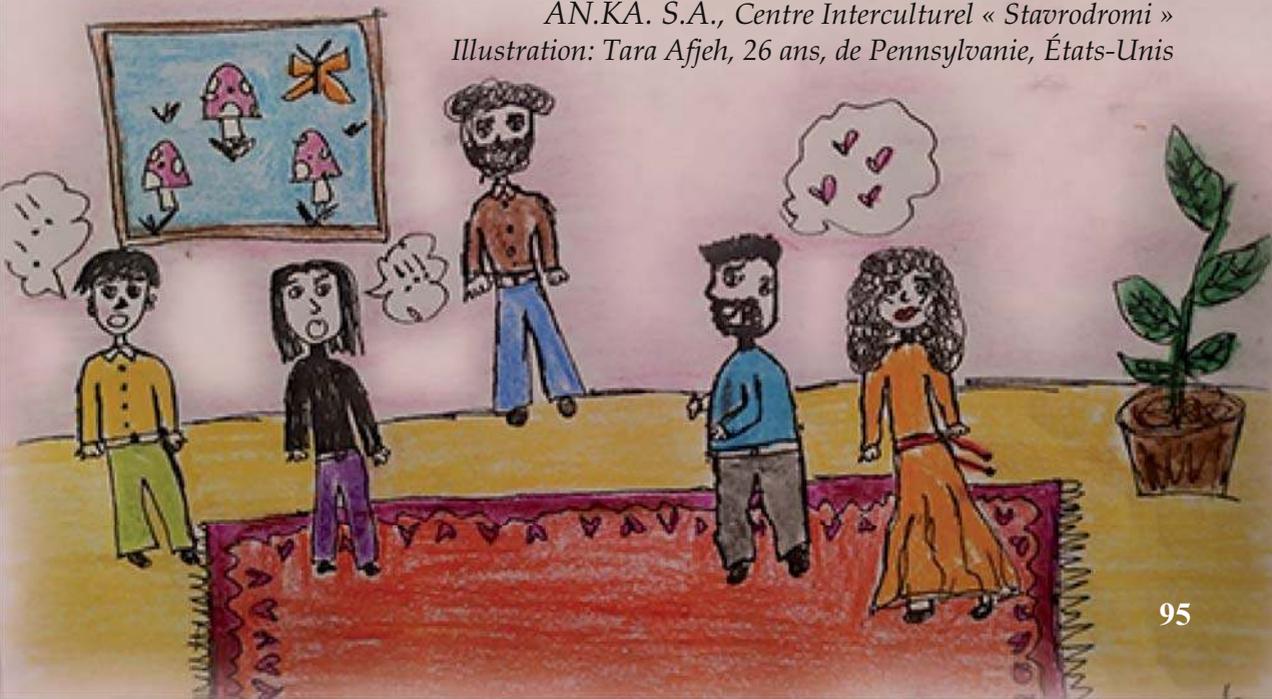

«Donnez-moi vite cette chèvre. D'ailleurs vous aurez dû me demander de venir la chercher au lieu de vous déplacer sous cette pluie battante et de vous exposer ainsi au froid. Remettez-la-moi rapidement et entrez, vous aussi. Je vous donne des habits parce que vous êtes tout mouillé». Le fils tendit la main pour prendre la chèvre et c'est avec surprise qu'il s'est rendu compte que c'était une femme que son père venait de lui remettre.

Le lendemain, c'est avec stupeur que les aînés ont compris, en voyant la femme chez le cadet, qu'ils venaient d'échouer au test paternel. Depuis ce jour, le père a conseillé à ses enfants de ne jamais refuser sous aucun prétexte de donner de l'aide, surtout à ceux qui en ont besoin. C'est comme ça qu'on est toujours rémunéré dans la vie et chacun reçoit ce qu'il mérite.

*Narration: Joseph Yamb, 41 ans, du Cameroun
Traduction: Sophia Lappa, Interprète - Traductrice,
AN.KA. S.A., Centre Interculturel « Stavrodromi »*

Illustration: Tara Afjeh, 26 ans, de Pennsylvanie, États-Unis

الأب وأبناؤه الثلاثة

ذات مرة ، كان أب يعيش مع ثلاثة أبناء. كان الشغل الشاغل للأب هو تعليم أبنائه. كان يعتقد أنها كانت أعظم هدية يمكن أن يقدمها الوالد الجيد لأبنائه.

ذات يوم ، قرر الأب أن يضع أطفاله تحت الاختبار. فذهب ليطلب يد فتاة صغيرة وقرر أن يزوجها لمن يستحقها أكثر من أبنائه. في إحدى الليالي الممطرة للغاية ، نادى الأب الفتاة الصغيرة ، وأخفاها في زي ماعز ، وكان الأب يرتدي زي الراعي. أمسك العروس المقنعة بيده ، وذهب أولاً إلى ابنه الأكبر ، وطرق الباب ، وقال: "افتح الباب يا عزيزي وضع ماعزتي في منزلك ، من فضلك! لم يعد هناك مساحة »! في كخوتي وسيغرق الماعز في المطر

دون أن يترك الراعي العجوز ينهي كلامه ، أجاب الابن البكر بشكل قاطع:
بالطبع لا! هذا غير ممكن! هذا الشيء الحي سوف يفسد منزلي! " -
»! ابتعد أو ارحل

دون أن يقول شيء ، أخذ الأب العروس الجميلة وذهب إلى ابنه الثاني ، وطرق الباب وأخبره بنفس القصة. كما رفض الابن الثاني وضع الماعز في منزله وطرد الراعي العجوز. ذهب الأب ، الذي يشعر بالإحباط الآن ، إلى منزل الابن الأصغر على أمل أن يتصرف على الأقل بشكل مختلف.

فقال له هذا الأخير بعد الاستماع بعناية لقصة الراعي العجوز دون أن يتركه يكمل:- "بسرعة ادخل هذه الماعز وتعالا معي قبل أن يغرق كلاكما! تعال ، دعني أعطيك ملابس لتغييرها وأحضر لي الماعز لأضعها في مكان منفصل. «عندما أخذ الابن الماعز بين ذراعيه ، أدرك فجأة أن الماعز كانت مجرد امرأة سلمها إليه والده. وأوضح له والده المحنة التي تعرض لها مع جميع إخوته وأن هذا هو الابن الذي يستحق الزواج من الفتاة الجميلة

وفي اليوم التالي ، رأى الابنان البكران الزوجة الصغرى ، وأدركا أنهما قد فشلا في الاختبار الذي أجراه والدهما. منذ ذلك اليوم فصاعدًا ، أعطى الأب لأبنائه رسالة مفادها أنه قبل كل شيء في حياتنا يجب أن نتصرف مثل الأشخاص الطيبين ونساعد أولئك الذين يحتاجون إلينا بهذه الطريقة نكافأ ونحصل على ما نستحقه. وكذلك فعل الابنان البكران لاحقًا في الحياة ، حيث استمعوا إلى المثل الذي وضعه والدهم

سرد :جوزيف ياب البالغ من العمر 41 عامًا من الكاميرون
ترجمة :فراس أحمد مترجم وسيط ثقافي مركز تبادل الثقافات انكا
رسم توضيحي :تارا أفترزي ، 26 سنة ، من ولاية بنسلفانيا ، الولايات المتحدة الأمريكية.
ياة ، حيث استمعوا إلى المثل الذي وضعه والدهم

Αναπτυξιακή Καρδίτσας (ΑΝ.ΚΑ. Α.Ε.),
Αναπτυξιακή Ανώνυμη Εταιρεία Ο.Τ.Α.

«ESTIA II: Rental accommodation scheme for asylum seekers in Karditsa (ESTIA II: Πρόγραμμα στέγασης αιτούντων άσυλο στην Καρδίτσα)», μέσω σύμβασης με την Ύπατη Αρμοστέία του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες και τη χρηματοδότηση του Ταμείου Ασύλου, Μετανάστευσης και Ένταξης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, για το έτος 2020.

Société de Développement de Kardítsa (ΑΝ.ΚΑ. Σ.Α.),
Société de Développement Anonyme O. T. A.

«ESTIA II: Rental accommodation scheme for asylum seekers in Karditsa (ESTIA II: Programme de logement pour demandeurs d'asile à Karditsa)», en coopération avec l'Haut-Commissaire de Nations Unies pour les réfugiés et le financement du Fonds "Asile ", d'immigration et d'intégration de l'Union Européenne pour l'année 2020.

شركة التنمية كرديتسا انكا
شركة التنمية التابعة لتنظيم الحكم المحلي
برنامج استيا 11 اسكان طالبي اللجوء في كرديتسا من خلال عقد مع مفوضية الامم
المتحدة لشؤون اللاجئين
وتتمويل من صندوق اللجوء والهجرة والاندماج التابع للاتحاد الاوروبي لعام 2020

Με συγχρηματοδότηση από το Ταμείο
Ασύλου, Μετανάστευσης και Ένταξης
της Ευρωπαϊκής Ένωσης

UNHCR
The UN Refugee Agency

ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΗ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ
ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΗ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ Ο.Τ.Α.

ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ
ΔΙΑΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ